20αχρονος εγκεφαλικά νεκρός από σφαίρα μπατσου – Αντιεξουσιαστική Κίνηση Αθήνας

Το κράτος, για μια ακόμα φορά, με το εκτελεστικό του όργανο, την αστυνομία, δείχνει το πραγματικό πρόσωπο της εξουσίας και διατρανώνει το δικαίωμά του να αποφασίζει για τη ζωή και το θάνατο. Στο Άργος μια ακόμα δολοφονία ενός άοπλου ανθρώπου, γιατί δεν σταμάτησε σε τυχαίο έλεγχο, έρχεται να προστεθεί στη λίστα, που όλο και μεγαλώνει.

Οι μπάτσοι, με την κάλυψη του κράτους, γίνονται δολοφόνοι στο δρόμο, βιαστές σε Αστυνομικά Τμήματα, βασανιστές και εκτελεστές μεταναστών στα Κέντρα Διοικητικής Κράτησης, γίνονται ντίλερς, προαγωγοί, «νονοί» της νύχτας, κακοποιητές στα ίδια τους τα σπίτια. Δολοφόνοι και βασανιστές με νόμιμη άδεια οπλοφορίας που θα αθωωθούν στις ΕΔΕ ή στο δικαστήριο, φορτώνοντας τα θύματα με ψεύτικα επιβαρυντικά στοιχεία.

Το κράτος θα προετοιμάσει τη δολοφονία, θέτοντας στο περιθώριο ολόκληρες ομάδες ανθρώπων, δημιουργώντας ακούραστα τον «εσωτερικό εχθρό», τον αποδιοπομπαίο τράγο και φυσικά ενισχύοντας μέρα τη μέρα την αίσθηση της αστυνομίας πως έχει την απόλυτη εξουσία, πως ό,τι και να γίνει θα μείνει ατιμώρητη. Και η αστυνομία ως άτυπος δικαστής, με δίψα για την ηδονή της επιβολής ισχύος, θα έρθει να εκτελέσει την απόφαση του ποια ζωή είναι άξια να βιωθεί ή όχι.

Μικροπαραβάτες, μετανάστες, ρομά, γυναίκες, ΛΟΑΤΚΙ, όποιος και όποια αντιστέκεται, όποιος αμφισβητεί την εξουσία τους, οποιοσδήποτε με «μη κανονική» συμπεριφορά ή αντίδραση, ακόμα κι αν αφορά άτομα στο φάσμα του αυτισμού, όπως ο εικοσάχρονος, οποιοσδήποτε από εμάς δεν υπακούσει, όλοι δυνητικά θύματα.

Όπως έχει συμβεί τόσες φορές με τις δολοφονίες του Κώστα Μανιουδάκη, του Νίκου Σαμπάνη, του Κώστα Φραγκούλη, του Χρήστου Μιχαλόπουλου και πολλών ακόμη. Και το κράτος, για να φροντίσει το πιο πιστό και το πιο χρήσιμο σκυλί του, θα φροντίσει να γυρίσει το βλέμμα αλλού ή να το επιβραβεύσει.

Η δολοφονία στο Άργος δεν είναι η πρώτη, η πρακτική είναι γνωστή, όπως είναι και το σύνθημα:
Στην Ελλάδα και παντού: ΜΓΔ

Αντιεξουσιαστική Κίνηση Αθήνας

Αντιπολεμικό Πρόταγμα – Θέσεις Αντιεξουσιαστικής Κίνησης

Εισαγωγή

Σε παγκόσμιο επίπεδο τα πολεμικά στρατόπεδα έχουν ήδη παραταχθεί. Οι στρατιωτικές επιχειρήσεις έχουν εκτοπίσει την πολιτική μαζί με το μέχρι τώρα Διεθνές Δίκαιο. Όλοι και όλες βρίσκονται σε αναμονή μιας καινούργιας Γιάλτας και ενός νέου Διεθνούς Δικαίου που θα γεννήσουν οι πόλεμοι. Οι στρατιωτικοί συνασπισμοί αναλαμβάνουν τη διαχείριση της πολιτικής, την παραγωγή της κυρίαρχης ιδεολογίας και της μιλιταριστικής κουλτούρας, απαραίτητης για τις πολεμικές προετοιμασίες. Η ένταση αυτή της πολεμικής προετοιμασίας μάς εισάγει σε συνθήκες πολεμικού καπιταλισμού όπου τη σύγχυση κυριαρχίας – οικονομίας αναλαμβάνουν να αποσαφηνίσουν τα συνακόλουθα κράτη, με αιχμή του δόρατος τον δοκιμασμένο εθνικισμό της υπεροχής και των ηρωικών παραδόσεων. Βρισκόμαστε, με άλλα λόγια, στο περιβάλλον του μιλιταρισμού, ενός ιδεολογικού μηχανισμού για

τη διασφάλιση της κοινωνικής συναίνεσης στις επερχόμενες πολεμικές εξελίξεις.

Ο επανεξοπλισμός της Ευρώπης, η συμμετοχή των «υπερδυνάμεων» σε πολεμικές συρράξεις, η στρατιωτική εισβολή των ΗΠΑ στην Βενεζουέλα, στο Ιράν και στη Μέση Ανατολή, είτε με ευθείες επιθέσεις και απειλές είτε με αγκυροβολημένο στόλο στη ΝΑ Μεσόγειο και στη θάλασσα της Ν. Κίνας, η γενοκτονία στη Γάζα και οι σφαγές στο Σουδάν και στη Σομαλία, ο πόλεμος της Ρωσίας στην Ουκρανία επί μια τετραετία αποκαλύπτουν ότι τα πολεμικά στρατόπεδα έχουν ήδη συγκροτηθεί. Επιπλέον, οι συζητήσεις ανανέωσης των εξοπλισμών επιβεβαιώνουν την προσπάθεια επέκτασης του μιλιταρισμού και στις κοινωνίες.

Ταυτόχρονα, σε παγκόσμιο επίπεδο τα αφεντικά αναδιανέμουν τις αγορές, τους ενεργειακούς κόμβους, επεκτείνουν την λεηλασία της φύσης με εξορύξεις παντού, επαναρυθμίζοντας έτσι την εμπορευματική παραγωγή σε μια διαδικασία συγκρότησης συμμαχιών.Σ’ αυτές τις περιπτώσεις τα πράγματα παίρνουν τον δρόμο τους, αφού τα κράτη και οι συνασπισμοί προβάλλουν την υπέρτατη μορφή βίας που έχουν συσσωρεύσει από το τέλος του τελευταίου πολέμου. Η προβολή του στρατού και των εξοπλισμών στον δημόσιο χώρο μετατρέπει εύκολα τον εθνικισμό σε μιλιταρισμό ως κυρίαρχη ιδεολογία, στοχεύοντας στον αφιονισμό ολόκληρης της κοινωνίας, προκειμένου να προετοιμάσει την στάση όλων μας απέναντι στα κανόνια.

Τα στρατόπεδα

Για την επέκταση της ισχύος, την αναζήτηση ζωτικού χώρου, την αναδιανομή αγορών ενέργειας, φυσικών πόρων και με τη στρατιωτικοποίηση της πολιτικής, παρατάσσονται τα στρατόπεδα.Ο Ν. Τραμπ, διαχειριστής του επικυρίαρχου κράτους των ΗΠΑ με τις 800 στρατιωτικές βάσεις σε όλο τον πλανήτη, φροντίζει να υπενθυμίζει προς φίλους και εχθρούς ποιος είναι το αφεντικό σε πλανητικό επίπεδο και σε ποια στρατηγική οφείλουν όλοι οι σύμμαχοι να υποταχθούν. Οι συγκρούσεις με τους Νατοϊκούς συμμάχους είναι μια επανάληψη της στάσης των ΗΠΑ στην κρίση του Σουέζ το 1956, όταν προτίμησε τη συμμαχία με τον Νασέρ της

Αιγύπτου ενάντια στον αγγλογαλλικό στόλο. Έκτοτε, οι ακόλουθοι παρέμειναν πιστοί και υποταγμένοι.Αυτή τη φορά ο κυνισμός του επικυρίαρχου απαιτεί μια υποταγή χωρίς αξιοπρέπεια.

Ακριβώς αυτήν την πολιτική του επικυρίαρχου και του δόγματος Μονρόε επιβεβαιώνει η εισβολή στη Βενεζουέλα και η απειλή στην Γροιλανδία το επισφραγίζει. Σημαντικός παίκτης – σύμμαχος είναι το κράτος του Ισραήλ, που συμπυκνώνει την αποικιοκρατική λογική της Δύσης στη γεωπολιτική κατάσταση στη Μέση Ανατολή και την επιβάλλει. Η Αμερική δημιουργεί ξεχωριστές συμφωνίες παρά και ενάντια σε «συμμάχους», συνθήκες αιματηρής ειρήνης στη Μ. Ανατολή και προσπαθεί να κάνει το ίδιο με την Ουκρανία νομιμοποιώντας το άλλο υπό συγκρότηση στρατόπεδο. Με τις κινήσεις αυτές συντηρεί ένα νέο ψυχροπολεμικό κλίμα και παράλληλα προσπαθεί να περικυκλώσει ενεργειακά και στρατιωτικά τον μεγάλο εχθρό που είναι η Κίνα.

Συνέπεια αυτής της τακτικής είναι ο επανεξοπλισμός της Ευρώπης με την επωνυμία Readiness 2030 (πρώην ReArm Europe 2030) στα πλαίσια της Κοινής Εξωτερικής Πολιτικής και Πολιτικής Ασφάλειας που γίνεται σε συνθήκες πανικού, χωρίς καμία προσπάθεια νομιμοποίησης, παρακάμπτοντας ακόμη και το ίδιο το ευρωπαϊκό κοινοβούλιο. Όπως και να έχουν τα πράγματα, η δυτική αποικιοκρατική υπεροψία για την πειθάρχηση των κοινωνιών του «τρίτου κόσμου» μέσω καταστροφικών στρατιωτικών επεμβάσεων έφερε τα αντίθετα αποτελέσματα και σε πολλές περιπτώσεις ακόμη και οδυνηρές συνέπειες για το σύνολο των δυτικών κοινωνιών.

Το αντίπαλο στρατόπεδο, με πρωτοβουλία του ρωσικού κράτους, έχει εμφανιστεί ήδη στο πεδίο, κάνοντας αρχικά εξωτερική πολιτική με τον στρατό στην Κριμαία και τη Συρία, για να εισβάλει ολοκληρωτικά στην Ουκρανία πριν από 4 χρόνια. Πρόκειται για μία συμπλοκή που έχει καταγράψει ήδη εκατοντάδες χιλιάδες νεκρούς. Η Ρωσία ξεκίνησε τις εισβολές μόλις συνήλθε από τη διάλυση της Σοβιετικής Ένωσης, για να εισέλθει στο παγκόσμιο προσκήνιο ως ιμπεριαλιστική δύναμη, στη Μολδαβία (για την Υπερδνειστερία), στο Τατζικιστάν (Αμπχαζία) και στη Γεωργία (Νότια Οσετία).

Ένα αυταρχικό, ολιγαρχικό κράτος που αναδύθηκε από τη Σοβιετική Ένωση, όπου η κατασκευασμένη από το κράτος γραφειοκρατική τάξη κατέρρευσε από την στασιμότητα και τα απόλυτα αδιέξοδά της, διαλύοντας την κοινωνία στο σύνολό της. Η συγκρότησή της είναι ακόμη υπό διαμόρφωση και αυτή η ρευστότητα δημιουργεί την κατάχρηση του αυταρχισμού σε κάθε αντίσταση.Στην προσπάθεια δημιουργίας συμμαχικού στρατοπέδου βρίσκεται και ο μεγάλος εχθρός του αμερικάνικου οικονομικού ιμπεριαλισμού, η Κίνα, η οποία με ένα μοντέλο κρατικής ολοκληρωτικής εξουσίας και καπιταλιστικής οικονομίας έχει εκτοξεύσει στα ύψη τους ρυθμούς ανάπτυξης και απειλεί τη δυτική οικονομία.

Αυτοί είναι οι βασικοί πυλώνες για την διαμόρφωση του αντίπαλου στην Δύση στρατοπέδου, γνωστού ως BRICS, με την προσδοκία συμμετοχής της Βραζιλίας, της Ινδίας και της Ν. Αφρικής. Πρόκειται για υποθετική ενδεχομενικότητα, αφού καμιά συμμαχία δεν υφίσταται ανάμεσά τους και καμία διάθεση συμμετοχής από κανέναν δεν υπάρχει στις εξελίξεις που συνεχίζονται. Όμως, συνεχίζει ο μονοπολικός κόσμος Κυριαρχίας που ζούμε και τον οποίο πρέπει να αντιμετωπίσουμε με την κοινωνική αντίσταση, όπως και στο παρελθόν, αλλά με νέους όρους κοινωνικού πολέμου.

Ιμπεριαλιστικός κρατισμός, ο χαρακτήρας της σύγκρουσης

Ιμπεριαλισμός είναι η επέκταση ισχύος του κρατισμού, η πολεμική εδαφική κατάκτηση και η σύγχρονη καπιταλιστική εκμετάλλευση πόρων και ανθρώπων. Κάθε κράτος ή εθνοκράτος, είτε μικρό είτε μεγάλο, είναι πρακτικά φορέας ιμπεριαλισμού.Όταν τον Δεκέμβρη του 1914 ο Κ. Λήμπκνεχτ, βουλευτής του Ράιχσταγκ , παρότι Σοσιαλδημοκράτης, αρνήθηκε να ψηφίσει τις πολεμικές πιστώσεις για το γερμανικό κράτος στην αρχή του πολέμου, καταγγέλλοντας τους δύο στρατοπεδικούς συνασπισμούς και τις ιδεολογίες τους, θεμελίωνε τη θέση και την στάση των επαναστατών εργαζομένων απέναντι σε αυτόν τον χαρακτήρα του πολέμου. Ταυτόχρονα, αυτή η θέση υπήρξε η αιτία συγκρότησης μιας άλλης τελείως διαφορετικής προοπτικής στο

επαναστατικό πρόταγμα και φυσικά προανήγγειλε τις επαναστάσεις που προέκυψαν με το τέλος του Μεγάλου Πολέμου. Αυτή η θέση πέρασε σαν ηλεκτρικό ρεύμα σε όλα τα πολεμικά μέτωπα με αποτέλεσμα τη ραγδαία ριζοσπαστικοποίηση των στρατιωτών και το τέλος του Πολέμου.

Αργότερα «λησμονήθηκε» οριστικά από το σύνολο των καθεστωτικών σοσιαλδημοκρατικών τάσεων, αφού ενσωματώθηκαν στον εθνοκρατισμό και αντικαταστάθηκε από τον εθνικισμό και τον αντιιμπεριαλισμό, αφαιρώντας οριστικά κάθε ταξικό και εξουσιαστικό χαρακτηριστικό. Εμφανίζεται πλέον σαν στρατηγική στρατοπεδική του δήθεν «σοσιαλιστικού» (βλέπε κρατικού καπιταλισμού) ενάντια στο φιλελεύθερο καπιταλιστικό μοντέλο. Παρά την κατάρρευση του «σοσιαλιστικού» στρατοπέδου εξακολουθεί σε αυτόν τον χώρο να υπερέχει η λατρεία των στρατιωτικών συνασπισμών και των κρατών έναντι οποιουδήποτε διεθνιστικού καθήκοντος.Αυτή την εποχή και στις σημερινές συνθήκες θα ανασύρουμε αυτή την αντιπολεμική θέση του Λήμπκνεχτ, της Λούξεμπουργκ, της Γκόλντμαν και του Μαλατέστα για να αναδείξουμε το νέο αντιμιλιταριστικό πρόγραμμα.

Είναι αλήθεια ότι η «Αντιιμπεριαλιστική», «εθνικοανεξαρτησιακή» στρατηγική εν μέσω Ψυχρού Πολέμου είχε τεράστιες επιτυχίες για το σοβιετικό μπλοκ, αφού κατόρθωσε να κατακτήσει εδάφη σε όλες τις ηπείρους, φτάνοντας στο σημείο να καθορίζει τις αποφάσεις του ΟΗΕ διαμέσου των Αδεσμεύτων.

Σε αυτόν τον «Αντιιμπεριαλιστικό» χώρο συμπεριλαμβάνονταν το αντιαποικιακό, το αλυτρωτικό, το εθνικό και ακολουθούσε και το φονταμενταλιστικό – θρησκευτικό, αφού θεωρούνταν το αναγκαίο υπόβαθρο εθνικής ενότητας και ενίσχυσης της εχθρικής συνείδησης προς τη Δύση και στους συμμάχους του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού με πρώτο το Ισραήλ.

Μέσα από αυτήν τη «λαότητα» και στρατηγική γεννήθηκαν τα αντιιμπεριαλιστικά καθεστώτα με τη βοήθεια της Σοβιετικής Ένωσης. Για αρκετές δεκαετίες επιβίωσαν επιβάλλοντας αυταρχικά καθεστώτα και μονοπροσωπικές κληρονομικές δικτατορίες, οι

οποίες κατέρρευσαν με πάταγο από τις κοινωνικές εξεγέρσεις. Τη σκυτάλη και σε πιο αλυτρωτική κατεύθυνση, πήραν στη συνέχεια τα φονταμενταλιστικά θρησκευτικά κινήματα, τα οποία κυριάρχησαν μετά και την επικράτηση του ισλαμικού καθεστώτος στο Ιράν, για να επιτείνουν το αδιέξοδο, οδηγώντας σε αλλεπάλληλες ήττες ολόκληρες κοινωνίες.

Μέση Ανατολή

Στη Μέση Ανατολή εκτυλίσσεται εδώ και πολλά χρόνια μια αιματηρή διαδικασία, με πιο πρόσφατη αφορμή την θρησκευτική-ανορθολογική επίθεση της Χαμάς στις 7 Οκτώβρη 2023.Μιλάμε κατ' αρχάς για την συνεχιζόμενη έως σήμερα γενοκτονία στη Γάζα και την Παλαιστίνη εν γένει από τον IDF. Έπειτα από τρία περίπου χρόνια από την τελευταία εισβολή του IDF στην Γάζα, βρισκόμαστε στην εφαρμογή μιας λύσης με εκβιασμό : επιβολή των όπλων χωρίς τη συναίνεση της παλαιστινιακής κοινωνίας. Πρόκειται, στην πραγματικότητα, για μία πρόταση του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού για τη διακυβέρνηση της νέας Γάζας χωρίς τη Χαμάς. Πάνω από χιλιάδες πτώματα, καταστροφές, ερείπια, κάτω από το βάρος ενός ανελέητου εποικισμού επιβάλλουν ένα καθεστώς και επιχειρούν να χτίσουν μια εξουσία – πρόπλασμα ίσως για ένα μελλοντικό παλαιστινιακό κράτος, που θα συμπεριλαμβάνει και την Δυτική Όχθη.

Αν μια τέτοια εξέλιξη οδηγήσει σε μια μορφή ειρήνης και γίνει αποδεκτή από τους ίδιους τους Παλαιστίνιους, δεν μας πέφτει λόγος. Οι λαοί έχουν το δικαίωμα να αποφασίζουν οι ίδιοι για το μέλλον τους. Αυτό που οφείλουμε να κάνουμε εμείς είναι να δείχνουμε την αλληλεγγύη μας σε όσους επιλέγουν να αντισταθούν από τα κάτω ενάντια σε καταπιεστικά καθεστώτα.

Θεωρούμε, όμως, ότι η τελική ειρήνη και ισορροπία στην περιοχή της Παλαιστίνης, μόνο μέσα από συνομοσπονδιακές δημοκρατικές εφαρμογές είναι δυνατή και όχι μέσα από συγκρότηση εθνοκρατών που βρίσκονται πάντα σε αναμονή του εχθρού. Το πρόταγμα της Ροζάβα (συριακό Κουρδιστάν), λίγα χιλιόμετρα πιο πάνω, μπορεί να φαίνεται μια προκλητική ουτοπία για την περιοχή Ισραήλ-Γάζα-Δ. Όχθη, είναι όμως ένα πρόταγμα που μπορεί να

κινητοποιήσει τους από κάτω αυτών των γεωγραφιών.

Όσον αφορά το κράτος του Ισραήλ, αδιάψευστος μάρτυρας του κρατικού μιλιταρισμού και επεκτατισμού του αποτελεί το γεγονός ότι ενώ έχουν αποδυναμωθεί απολύτως η Συρία με την πτώση του Άσαντ, η Χαμάς στη Γάζα και η Χεζμπολάχ στο Λίβανο, η βουλιμία για περισσότερη θανατοπολιτική αντί να κοπάσει εντάθηκε και επεκτάθηκε. Ο Μ. Νετανιάχου – αναγνωρισμένος εγκληματίας πολέμου με τη σφραγίδα του ΟΗΕ – συνεχίζει το γενοκτονικό του έργο έχοντας δίπλα του τη δύναμη του επικυρίαρχου. Αντικατέστησε με τις πρόσφατες δηλώσεις του το Διεθνές Δίκαιο με το θεολογικό – να θυμάσαι τι σου έκανε ο Αμαλήκ – και εξοντώνει κυνηγώντας Αμαλικήτες που τελειωμό δεν έχουν. Η ισραηλινή κοινωνία με τη σειρά της εκπαιδεύεται να ζει σε καταφύγια και να υπερασπίζεται την πατρίδα απέναντι στον εξωτερικό εχθρό που την περιβάλλει. Με λίγα λόγια, ο τρόπος επιβολής του Ισραήλ στην Παλαιστίνη, αλλά και στο Νότιο Λίβανο και την ευρύτερη περιοχή εν γένει, είναι μια ολοκληρωτική συνθήκη αξιοζήλευτη στην ακροδεξιά σε όλο τον πλανήτη, που φωνάζει : ιδεολογία, οικονομία, κυριαρχία.

Ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός συνεπικουρούμενος από τον ισραηλινό επεκτατισμό και μιλιταρισμό, συνεχίζουν να βομβαρδίζουν χωρίς καμιά αφορμή ένα άλλο κράτος, αυτό του Ιράν, εξίσου μιλιταριστικό, δεσποτικό και θεοκρατικό. Οι βομβαρδισμοί των ιμπεριαλιστών, όμως, δεν αφορούν την ιρανική εξουσία, αλλά τους απλούς Ιρανούς και Ιρανές που δολοφονούνται καθημερινά σε μια διπλή κατοχή και καταστολή. Ούτε, βέβαια, τα πυρηνικά οπλοστάσια του Ιράν αφορούν οι βομβαρδισμοί που γίνονται στις υποδομές ενέργειας και παραγωγής της χώρας.

Όλοι και όλες γνωρίζουμε τι γίνεται δεκαετίες τώρα και τι έγινε πρόσφατα στο Ιράν, όπου με τις κρεμάλες και με το αίμα των εξεγερμένων κυβερνά η κληρικολαϊκή καπιταλιστική γραφειοκρατία. Η αντίσταση στο καθεστώς του Ιράν γειώθηκε μέσω μιας πολύπλευρης κοινωνικής και πολιτικής δύναμης, που εκφράστηκε με διαρκείς κινητοποιήσεις, κυρίως μετά τις διαμαρτυρίες του 2019 και την καταστολή του και έπειτα με τις

εξεγέρσεις του 2022. Αυτές οι κινητοποιήσεις αποτέλεσαν την αποτύπωση του μεγάλου κοινωνικού ρήγματος στην ιρανική κοινωνία, το οποίο συνδέθηκε με τη έντονη και διαρκώς αυξανόμενη φτώχεια, την καταπίεση των γυναικών και την ανελευθερία του πολιτικού λόγου. Η αποδοχή αυτής της αντίστασης από το κοινωνικό σώμα οδήγησε στην αμφισβήτηση της πολιτικής ατζέντας του καθεστώτος. Οι κινητοποιήσεις αυτές δεν περιορίστηκαν μόνο σε συγκεκριμένες περιοχές, αλλά επεκτάθηκαν σε όλη τη χώρα και συνδέθηκαν με άλλες μορφές αγώνα, όπως οι απεργίες εργαζομένων και η ανυπακοή στις καθημερινές εντολές της κυβέρνησης. Στην ουσία, η ίδια η δομή της ιρανικής κοινωνίας απέκτησε διαρκή πολιτική και κοινωνική υπόσταση και αυτά ακριβώς τα χαρακτηριστικά είναι που πλήττονται περισσότερο από τους βομβαρδισμούς των υποτιθέμενων απελευθερωτών.

Η Ευρώπη, που στηρίζει και ενισχύει την γενοκτονία στην Παλαιστίνη και τον πόλεμο στο Ιράν, βρίσκεται σε μια ακούσια σχετική αυτονομία συνεχίζοντας και αναβαθμίζοντας τον πόλεμο με τη Ρωσία στην προσπάθειά της να κλείσει τον διάδρομο της Βαλτικής, βομβαρδίζοντας με drones όλα τα εμπορικά ρωσικά λιμάνια με ταυτόχρονους βομβαρδισμούς στα πετρελαιοφόρα. Όλα αυτά, φυσικά, γίνονται διαμέσου της ενίσχυσης της Ουκρανίας, αλλά η συμμετοχή όλων των ευρωπαϊκών κρατών, συμπεριλαμβανομένων των κρατών της Βαλτικής, θεωρείται δεδομένη. Η πόλωση έχει φτάσει στο ζενίθ και όλοι περιμένουν τη νέα πρόταση εξόδου από τον πόλεμο της Ρωσίας.

Η περίπτωση της Ελλάδας

Το ελληνικό κράτος εντάχθηκε ενεργητικά από την πρώτη στιγμή στον πόλεμο ενάντια στο Ιράν, αλλά και ενάντια στη Ρωσία και η ένταξη στα δυτικά στρατόπεδα αναιρεί κάθε αμυντικό «εθνικό» πρόσχημα. Ο στρατός του κράτους παρατάσσεται σε ιμπεριαλιστικά στρατόπεδα για τα μιλιταριστικά και οικονομικά συμφέροντα του δυτικού ιμπεριαλιστικού καπιταλιστικού κρατισμού.

Νομοσχέδιο Δένδια

Φέτος, πάνω στην γενικότερη πολεμική συνθήκη του πλανήτη, ήρθε να «κουμπώσει» και ο Υπουργός Άμυνας Ν. Δένδιας με ένα νομοσχέδιο που αφορά τη γενικευμένη στράτευση του ελληνικού πληθυσμού. Ας δούμε πρώτα τι περιλαμβάνει αυτό το νομοσχέδιο και μετά τις κοινωνικές προεκτάσεις αυτής της, στην πραγματικότητα, μηχανής παιδομαζώματος.Αυτό που φανερώνεται από τις αλλαγές που φέρνει το νομοσχέδιο Δένδια είναι η πρόθεση πλήρους ελέγχου της στράτευσης των επόμενων γενιών. Εισάγεται ένα πλαίσιο πλήρους επιτήρησης των υποψήφιων φαντάρων, καθώς κάθε πολίτης υποχρεούται να ενημερώνει τη στρατολογική υπηρεσία για οποιαδήποτε αλλαγή διεύθυνσης, τηλεφώνου ή ηλεκτρονικής επικοινωνίας μέχρι το 45ο έτος της ηλικίας του, είτε έχει στρατευθεί είτε έχει απαλλαγεί. Αυτό το μέτρο συμπληρώνεται από άλλη μια τροποποίηση που επιτρέπει στη στρατολογία να έχει πρόσβαση σε δεδομένα της ΑΑΔΕ, των ΚΕΠ και του Υπουργείου Ψηφιακής Διακυβέρνησης για τον αυτόματο εντοπισμό ανυπότακτων. Η στρατολογία, δηλαδή, μετατρέπεται σε έναν μηχανισμό συνεχούς παρακολούθησης και ελέγχου, έχοντας τη δυνατότητα να «τσιμπήσει» ψηφιακά ανα πάσα στιγμή οποιονδήποτε θεωρεί αντιρρησία.

Περαιτέρω, οι προϋποθέσεις για την απαλλαγή από την θητεία αυστηροποιούνται, ο πλέον γνωστός τρόπος απαλλαγής, οι αναβολές υγείας (Ι5) από εδώ και στο εξής θα περνάνε αυστηρά από Στρατιωτικές Υγειονομικές Επιτροπές, χωρίς την υποχρεωτική συμμετοχή πολιτικών ιατρών. Το μίνιμουμ των αναβολών που χρειάζονται αυξάνονται από τις τρεις στις πέντε, ο στρατός γίνεται ο απόλυτος κριτής όσον αφορά την «καταλληλότητα» των υποψήφιων φαντάρων, ενισχύοντας την πειθάρχηση στους κανόνες που ο ίδιος θέτει, αγνοώντας ομάδες σαν την επιστημονική κοινότητα αλλά και ευρύτερα τη βούληση της ίδιας της ελληνικής κοινωνίας. Το νομοσχέδιο, επίσης, στοχοποιεί τις φοιτητικές και τις μαθητικές κοινότητες, πατώντας πάνω στην ήδη εντατικοποιημένη καθημερινότητα των μαθητών και των φοιτητών. Προτρέπει τους μεν να στρατευθούν στα 18 και στους δε βάζει όριο τα 28.Τελευταίο μένει το, όπως το παρουσιάζουν, «προοδευτικό» κομμάτι του νομοσχεδίου, η στράτευση των

γυναικών. Με το πρόσχημα της «ισότητας», δημιουργείται η επιλογή εθελοντικής θητείας για τον γυναικείο πληθυσμό. Η γενικευμένη στράτευση φαίνεται να επεκτείνεται σε όλη την ελληνική κοινωνία.

Για να καταφέρει το ελληνικό κράτος να ενισχύσει την στράτευση της κοινωνίας, ξεκινά στηρίζοντας ένα αμυντικό δόγμα που καλλιεργείται από τα χρόνια του σχολείου και σχετίζεται με την πάγια θέση ότι το ελληνικό κράτος ουδέποτε διεξήγαγε επιθετικούς πολέμους. Το κράτος, παρουσιάζοντας τον στρατό ως μια τέλεια ευκαιρία καταξιωμένης καριέρας, πετάει το τυράκι της προσωπικής εξέλιξης στους μαθητές, που ήδη προβληματίζονται σχετικά με το βιοποριστικό τους μέλλον κι έτσι χτίζει το αίσθημα θωράκισης της πατρίδας. Η αλήθεια είναι ότι στον στρατό διακυβεύεται μια διαφορετική οικονομική κλίμακα σε σχέση με το εκπαιδευτικό σύστημα. Φυσικά, αυτά τα μπάτζετ δεν υπάρχουν για την οικονομική αποκατάσταση των στρατευμένων, αλλά για την αναβάθμιση και συντήρηση του εξοπλισμού του στρατού, λεφτά, δηλαδή, που κρατούνται από άλλες ανάγκες της κοινωνίας όπως είναι οι δημόσιες υποδομές και προφανέστατα το εκπαιδευτικό σύστημα.

Αυτό που θέλει να καταφέρει το κράτος με την αυστηροποιημένη και γενικευμένη στράτευση είναι να μπορέσει να φέρει στο προσκήνιο έναν ενθουσιασμό και μια ταυτότητα στο άτομο, να είναι πρόθυμο να πυροδοτήσει τον πόλεμο και να «υπερασπιστεί την πατρίδα». Μπορούμε να πούμε ότι στη σημερινή νεολαία έχει δημιουργηθεί μια απάθεια, παράγωγο ενός υποκριτικού ηθικού πανικού που προκύπτει από την υπόλοιπη κοινωνία (με αναφορές σε συμμορίες ανηλίκων, οπαδικές συμπλοκές κλπ). Αυτό δημιουργεί ένα κλίμα απαξίωσης της ίδιας της ανθρώπινης ζωής, προβάλλοντας τον στρατό ως την τέλεια εναλλακτική έτσι ώστε να ξαναποκτήσει την αξία και την τιμή του ο μέσος νέος. Ευρύτερα, παρατηρείται μια κοινωνία που έχει χάσει τον συλλογικό της χαρακτήρα, με μια τεμαχισμένη καθημερινή ζωή που πρέπει να συγκροτηθεί γύρω από έναν κοινό εχθρό, είτε αυτός είναι εξωτερικός (Τουρκία, Ρωσία, Ιράν) είτε είναι εσωτερικός

(μετανάστες, ΛΟΑΤΚΙ+, αναρχικοί).

Ιστορικά, σε περιόδους που ενισχύθηκε η γενικευμένη στράτευση του πληθυσμού, το αποτέλεσμα ήταν η υποχώρηση του κόσμου της αλληλεγγύης και της ανθρωπιάς και η ενίσχυση του μιλιταρισμού και του στρατοπεδισμού εντός της κοινωνίας. Θα αναφέρουμε μόνο ένα ιστορικό παράδειγμα, αυτό των ΗΠΑ. Στις αρχές του 20ου αιώνα, οι Ηνωμένες Πολιτείες βίωσαν ένα πεδίο μεγάλου κοινωνικού αναβρασμού, με ισχυρό εργατικό/αγροτικό κίνημα και το κίνημα της μαύρης απελευθέρωσης στις αρχές του. Όλα αυτά έπαψαν με την αρχή του πολεμικού κλίματος εν όψει του Α΄ Παγκοσμίου Πολέμου, που οι εργάτες στρατεύτηκαν και οι γυναίκες οδηγήθηκαν στα εργοστάσια παρασκευάζοντας οβίδες και βάζοντας τις βάσεις για την πολεμική βιομηχανία των ΗΠΑ. Ακολούθησε ο Μεσοπόλεμος, η Μεγάλη Ύφεση και ο Β΄ Παγκόσμιος Πόλεμος, με τη λήξη του οποίου η αμερικανική κοινωνία κατακερματίστηκε τελείως, ενώ προοδευτικά στοιχεία φιμώθηκαν και καταστάλθηκαν. Αυτό, όμως, που είναι σημαντικό να πούμε είναι ότι αυτά τα προοδευτικά στοιχεία κατάφεραν να ξαναβγούν στην επιφάνεια μέσω του κινήματος ενάντια στον πόλεμο του Βιετνάμ και το κίνημα για τα κοινωνικά και πολιτικά δικαιώματα. Αυτό το μαζικό αντιπολεμικό και αντιμιλιταριστικό κίνημα ήταν η αφορμή για να ξαναρχίσουν κοινωνικές διεργασίες εντός του αμερικάνικου πληθυσμού που είχαν παύσει χρόνια πριν.

Αυτό που χρειαζόμαστε και τώρα είναι να αρνηθούμε αυτήν την κατάσταση γενικευμένης στράτευσης που προσπαθούν να μας επιβάλλουν προς το συμφέρον κάποιων υποτιθέμενων ιδανικών. Χρέος μας είναι να αρνηθούμε την στράτευση με οποιονδήποτε τρόπο, είτε μέσω του Ι5 που παραμένει μια διαδικασία εφικτή για όλους, είτε δηλώνοντας αρνητές. Για να μπορέσουμε να οικοδομήσουμε μια κοινωνία βασισμένη στην αλληλεγγύη και την ανθρωπιά και όχι τον μιλιταρισμό και τον στρατοπεδισμό.

Στράτευση γυναικών

Όπως προαναφέρθηκε, μία από τις μεγάλες αλλαγές που επιφέρει το νομοσχέδιο Δένδια για τη στρατιωτική θητεία είναι η εισαγωγή της εθελοντικής στράτευσης γυναικών στον στρατό

ξηράς. Σύμφωνα με την πρωτόγνωρη αυτή μεταρρύθμιση, γυναίκες από 20-26 ετών μπορούν να καταταγούν στον στρατό, εφ’ όσον το επιθυμούν, για 12 μήνες, απολαμβάνοντας προνόμια όπως μοριοδότηση για προσλήψεις στο

Δημόσιο και αναγνώριση προϋπηρεσίας.
Σε μία εποχή γενικότερης πολεμικής προετοιμασίας και κλιμάκωσης σε διεθνές επίπεδο βλέπουμε το ελληνικό κράτος να χρησιμοποιεί τις γυναίκες ως επιπλέον δύναμη τροφοδότησης της πολεμικής μηχανής. Μία κίνηση, η οποία, στο όνομα μιας δήθεν προοδευτικότητας και χειραφέτησης, στην ουσία δεν στοχεύει σε τίποτε άλλο από το να νομιμοποιήσει ακόμη παραπάνω στην κοινή γνώμη τη συνθήκη πολεμικής προετοιμασίας και να εκμεταλλευτεί ακόμη περισσότερο ανθρώπινες ζωές προς όφελος πολεμικών συγκρούσεων.
Η Ελλάδα φαίνεται και σε αυτό το ζήτημα να αντλεί έμπνευση από ένα πλέον μεγάλο πρότυπο της, το Ισραήλ. Ο κοινωνικός ρόλος του στράτου τείνει να αναβαθμιστεί και να γίνει κεντρικό κομμάτι της ελληνικής κοινωνίας διαδίδοντας εντός της τη μιλιταριστική κουλτούρα, όπως έχει γίνει κι εκεί.

Σε μία γεωγραφία που οι γυναικοκτονίες αποτελούν καθημερινότητα, επιζήσασες βιασμών και κακοποιητικών συμπεριφορών επανατραυματίζονται συνεχώς από θεσμούς και θηλυκότητες αντιμετωπίζουν σεξιστικές συμπεριφορές στους εργασιακούς τους χώρους από συναδέλφους ή/και αφεντικά τους, η «ισότητα» μέσω της εθελοντικής στρατιωτικής θητείας μοιάζει με αστείο. Σε μία κατ’ επιλογήν και συμφεροντολογική συμπερίληψη που εκθειάζει την πολεμική συνθήκη, γεννάει εθνικισμό, μίσος και πατριωτισμό στεκόμαστε απέναντι με κάθε τρόπο.

Πολεμική προετοιμασία σε παιδεία και έρευνα
Ο μιλιταρισμός και η στρατιωτικοποίηση της κοινωνίας δεν περιορίζονται πλέον μόνο στους εξοπλισμούς, στους στρατούς και στην κοινωνική πειθάρχηση μέσω της στράτευσης, αλλά επεκτείνονται βαθιά και στο πεδίο της ακαδημαϊκής γνώσης, της τεχνολογικής έρευνας και της παραγωγής. Τα πανεπιστήμια και τα ερευνητικά κέντρα ενσωματώνονται σταδιακά σε διεθνή

στρατιωτικά/μιλιταριστικά οικοσυστήματα, όπου η επιστημονική έρευνα παύει να παρουσιάζεται ως κοινωνική ανάγκη και μετατρέπεται σε εργαλείο γεωπολιτικής ισχύος, ανταγωνισμού και πολεμικής προετοιμασίας. Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελεί η υπόθεση της συνεργασίας του Ε.Μ.Π. (Εθνικό Μετσόβιο Πολυτεχνείο) με προγράμματα του NATO, καθώς και η προώθηση της πρωτοβουλίας DIANA (Defence Innovation Accelerator for the North Atlantic), μέσω της οποίας το NATO επιχειρεί να συνδέσει πανεπιστήμια, startups και ερευνητικά ιδρύματα με την ανάπτυξη τεχνολογιών «διπλής χρήσης» (dual-use technologies). Πρόκειται για τεχνολογίες που παρουσιάζονται ως κοινωνικά ωφέλιμες, αλλά μπορούν ταυτόχρονα να αξιοποιηθούν στρατιωτικά. Για παράδειγμα, το ίδιο σύστημα τεχνητής νοημοσύνης και βαθιάς μάθησης που μπορεί να εκπαιδευτεί για ανίχνευση καρκίνου σε ακτινογραφίες, για διάγνωση σε MRI, για αυτόνομα αυτοκίνητα κλπ, μπορεί να χρησιμοποιηθεί και για αναγνώριση στόχων και επιτήρηση από αυτόνομα στρατιωτικά drones και πολεμικά συστήματα (χαρακτηριστικό παράδειγμα το πολύνεκρο χτύπημα σε δημοτικό σχολείο θηλέων του Ιράν στις αρχές του 2026), καθώς η τεχνολογική βάση παραμένει ίδια και αλλάζουν μόνο τα δεδομένα εκπαίδευσης, ο σκοπός και οι χρήστες. Έτσι, καταργείται σταδιακά το όριο ανάμεσα στην πολιτική και την στρατιωτική έρευνα, ενσωματώνοντας όλο και μεγαλύτερο μέρος της ακαδημαϊκής και τεχνολογικής παραγωγής στις ανάγκες της πολεμικής βιομηχανίας.

Η ίδια η διοίκηση του ΕΜΠ αλλά και κρατικοί φορείς παρουσιάζουν πλέον αυτές τις συνεργασίες ως «εκσυγχρονισμό» και «ευκαιρία για ανάπτυξη», ενώ παλαιότερες πολιτικές ή ηθικές αντιστάσεις απέναντι στη στρατιωτική χρηματοδότηση της έρευνας εμφανίζονται ως ξεπερασμένες ή ακόμη και ως εμπόδιο στην ακαδημαϊκή ελευθερία και τη διεθνή ανταγωνιστικότητα. Μέσα από αυτή τη λογική, η τεχνητή νοημοσύνη, τα αυτόνομα συστήματα, τα drones, οι τηλεπικοινωνίες, οι αισθητήρες, η κυβερνοασφάλεια, τα data systems, η αεροδιαστημική τεχνολογία και η ενεργειακή έρευνα μετατρέπονται ταυτόχρονα σε πεδία εμπορικής αξιοποίησης και στρατιωτικής εφαρμογής. Η πολεμική

έρευνα δεν εμφανίζεται πλέον ως κάτι εξωτερικό προς την ακαδημαϊκή κοινότητα, αλλά ντύνεται με τη γλώσσα της «καινοτομίας», της «κοινωνικής ωφέλειας», της «ανθεκτικότητας», της «επιχειρηματικότητας», της «ανάπτυξης» και της «ανταγωνιστικότητας».
Έτσι, συγκροτείται μια αλυσίδα: πανεπιστήμιο → έρευνα → startup → εμπορευματοποίηση → καινοτομία στον τομέα της «άμυνας» (δηλαδή στην οπλοβιομηχανία) → στρατιωτικοί οργανισμοί και κρατικοί μηχανισμοί.

Η περίπτωση του Εθνικού Κέντρου Έρευνας Φυσικών Επιστημών Δημόκριτου, όπου το NATO και η DIANA επιδιώκουν να εγκαταστήσουν accelerators και δίκτυα αμυντικής καινοτομίας, αποτυπώνει ακριβώς αυτή τη μετάβαση προς ένα μοντέλο όπου η γνώση ενσωματώνεται όλο και πιο οργανικά στις ανάγκες του κρατικού και διακρατικού μιλιταρισμού. Το μοντέλο αυτό παραπέμπει στο αμερικανικό πρότυπο σύμπλεξης πανεπιστημίων, venture capital, startups, πολεμικής βιομηχανίας και στρατιωτικών προμηθειών, όπου η έρευνα αξιολογείται όχι με βάση τις κοινωνικές ανάγκες αλλά με βάση τη στρατηγική και γεωπολιτική της χρησιμότητα. Ταυτόχρονα, αυτή η μετατόπιση συνοδεύεται από μια βαθιά ιδεολογική αλλαγή: η συνεργασία πανεπιστημίων με στρατιωτικούς οργανισμούς δεν παρουσιάζεται πλέον ως εξαίρεση ή ηθικό πρόβλημα, αλλά ως φυσιολογική, αναγκαία και αναπτυξιακή διαδικασία. Το πανεπιστήμιο μετατρέπεται από χώρο κοινωνικής γνώσης και κριτικής σκέψης σε κόμβο στρατηγικής τεχνολογικής ισχύος μέσα σε διεθνή στρατιωτικά δίκτυα και πολεμικές συμμαχίες. Και αυτή ακριβώς η μετάβαση αποτελεί ένα από τα πιο κρίσιμα πεδία σύγχρονης μιλιταριστικής αναδιάρθρωσης, καθώς επιχειρεί να ενσωματώσει όχι μόνο τα σώματα μέσω της στράτευσης, αλλά και την ίδια τη γνώση, την έρευνα, τη νεολαία και τη συλλογική κοινωνική φαντασία στις ανάγκες της πολεμικής μηχανής.

Αντιμιλιταριστικό πρόγραμμα – πρόταγμα
Κλείνοντας, φτάνουμε στο συμπέρασμα ότι σήμερα είναι ζωτική και επείγουσα ανάγκη να επαναδιατυπώσουμε ένα πραγματικά

αντιπολεμικό πρόταγμα, με καθαρή ματιά μέσα στο χαοτικό του κόσμου μας. Πάνω σε αυτή τη βάση οφείλουμε να δομήσουμε ένα ευρύ και δυνατό αντιπολεμικό κίνημα, αν θέλουμε να έχουμε μια ελπίδα απέναντι στην ισοπέδωση που φέρνει ο πόλεμος. Αυτό σημαίνει ότι πρέπει να δηλώσουμε απερίφραστα ότι δεν θα λάβουμε το μέρος του ενός ή του άλλου κράτους ή στρατιωτικού συνασπισμού, αλλά θα αναγνωρίσουμε καθαρά ότι τα κράτη τα ίδια και οι ανταγωνισμοί τους για την επιβολή ισχύος είναι η γενεσιουργός αιτία των πολέμων. Να θυμηθούμε, δηλαδή, ότι αντιπολεμική στάση σημαίνει όχι να διαλέξουμε με ποιο στρατόπεδο θα παραταχτούμε, αλλά να αντιληφθούμε ξανά το διεθνιστικό μας καθήκον. Να σταθούμε ενάντια στα κράτη και τις πολεμικές τους μηχανές, να αρνηθούμε τη θυσία στο όνομα των δικών τους συμφερόντων και να διατρανώσουμε την πεποίθηση ότι τις αποφάσεις για τον εαυτό τους επιβάλλεται να τις παίρνουν οι κοινωνίες οι ίδιες, χωρίς αυτόκλητους σωτήρες ένδοθεν ή έξωθεν. Και παράλληλα, με τους λαούς που εξεγείρονται απέναντι στους καταπιεστές τους, εσωτερικούς ή εξωτερικούς, να σταθούμε αδιαπραγμάτευτα αλληλέγγυοι.

Να θυμηθούμε ότι άλλα παραδείγματα είναι εφικτά. Η ιστορία, όπως έχει δείξει ότι τα μαζικά αντιπολεμικά κινήματα μπορούν να παγώσουν τα γρανάζια της θανατηφόρας μηχανής του πολέμου, άλλο τόσο έχει αποδείξει ότι οι κοινωνίες μπορούν να πάρουν τη ζωή τους στα χέρια τους και να δομήσουν μορφές οργάνωσης διαφορετικές από ό,τι μπορούσε κανείς μέχρι εκείνη τη στιγμή να φανταστεί. Κι ενώ δεν μπορούμε να υποδείξουμε σε κανέναν λαό τι θα κάνει, μπορούμε μόνο να πούμε ότι το ζωντανό πρόταγμα της Ροζάβα μπορεί να κινητοποιήσει και να εμπνεύσει. Ότι δεν είναι ο μόνος τρόπος, και σίγουρα όχι ο καλύτερος, η συγκρότηση εθνοκρατών που βρίσκονται πάντα και εκ φύσεως σε αναμονή του εχθρού.

Στα καθ’ημάς, χρειάζεται να επανενεργοποιήσουμε τη συλλογική μας φαντασία και τη σθεναρή επιμονή μας για να μπλοκάρουμε τον πόλεμο με κάθε εφικτό τρόπο. Να σταθούμε απέναντι στους επανεξοπλισμούς και να καταστήσουμε σαφές ότι, όπως και να μας

τους παρουσιάζουν, δεν είναι τίποτα άλλο από μια προετοιμασία για έναν πόλεμο όπου θα στοιβάζονται αμέτρητοι δικοί μας νεκροί στο όνομα της ισχύος κάποιων άλλων. Να σαμποτάρουμε την πολεμική μηχανή με κάθε μέσο – τα πρόσφατα παραδείγματα των ναυτεργατών σε Ιταλία και Ελλάδα που μπλόκαραν κοντέινερ με πολεμικό υλικό που κατευθυνόταν στο Ισραήλ είναι απλώς κάποια από τα πολλά. Να μπλοκάρουμε την πολεμική έρευνα που έχει κατακλύσει τα πανεπιστήμια. Να μιλήσουμε για τη στράτευση, για το πώς σε έναν κόσμο που οι ισχυροί δομούν στρατούς ώστε να συγκρουστούν για το πάνω χέρι στο παιχνίδι, κάθε εθνικό, αμυντικό πρόσχημα καταρρέει. Για το ότι το να την αρνηθείς δεν είναι ντροπή, αλλά καθήκον, και είναι εφικτό.

Στη φρενίτιδα της πολεμικής προετοιμασίας και της κατάστασης «εκτάκτου ανάγκης» είναι πολλαπλοί οι τρόποι με τους οποίους ο μιλιταρισμός, ο εθνικισμός και η στρατιωτικοποίηση εισβάλλουν στις κοινωνίες μας και το αποτέλεσμα, αν δεν το αποτρέψουμε, δεν προμηνύεται ούτε προσωρινό ούτε καλό για κανέναν μας πέραν των από πάνω. Ο πόλεμος είναι όπλο στα δικά τους χέρια, ενώ για εμάς δομούν έναν ολοένα και πιο ασφυκτικό κλοιό γύρω από την καθημερινότητα και τα κεκτημένα μας, που θα μας πνίξει, είτε τελικά πέσουν βόμβες στις δικές μας πόλεις και χωριά είτε όχι. Κι αν έρθει τελικά ο πόλεμος και σε εμάς, όλα αυτά προετοιμάζουν τη συναίνεσή μας, για τη δική μας τελικά σφαγή.

Αλλά, και πέρα από τις ζωές μας αυτές καθαυτές, πρέπει να αναστήσουμε μία ηθική που δεν θα βάζει μπροστά τα ιδιοτελή και ατομικά συμφέροντα του καθενός. Δεν γίνεται, για παράδειγμα, να αγωνιούμε για τον πόλεμο και να δρούμε εναντίον του, επειδή ανεβάζει την τιμή της βενζίνης, αλλά επειδή είναι ζήτημα ανθρώπινης αξιοπρέπειας και εν τέλει επιλογή και στάση ζωής να μην μετατρεπόμαστε σε κτήνη, που έχουν συνηθίσει το αίμα και τον θάνατο.

Να σταθούμε ανάχωμα και να σαμποτάρουμε τον πόλεμο. Να δομήσουμε ευρείες συμμαχίες, να θυμηθούμε τρόπους και να εφεύρουμε καινούριους. Και ταυτόχρονα, συλλογικά και με πείσμα, να δομήσουμε και να διαδώσουμε το δικό μας

αντιπαράδειγμα, αυτό των συλλογικών, αγωνιζόμενων, ελεύθερων κοινοτήτων, εκείνων που διεκδικούν τον ζωτικό τους χώρο, την άφθονη εκείνη ζωή που δεν αξίζει να τη θυσιάσεις για τα δικά τους συμφέροντα και πολέμους. Να θυμηθούμε ότι ο δικός μας πόλεμος δεν είναι κρατικός, δεν είναι θρησκευτικός, είναι πόλεμος ενάντια στα κράτη, είναι πόλεμος κοινωνικός, απέναντι σε ό,τι μας στερεί τη ζωή, κυριολεκτικά ή μεταφορικά. Και να θυμηθούμε τελικά, ότι δεν έχουμε επιλογή. Ή η δική μας κοινωνική αντίσταση θα σταματήσει τον πόλεμο ή ο πόλεμος θα επιβάλλει την υποταγή, το δίκαιο του ισχυρού και τον θάνατο.

Συνοψίζοντας :
-Τα στρατιωτικά στρατόπεδα είναι ήδη σε δράση και συγκροτούν συμμαχίες. Τα κράτη επιλέγουν στρατόπεδο και οι πολεμικές συγκρούσεις που βρίσκονται σε εξέλιξη είναι στρατοπεδικές, προαναγγέλλοντας την παράταξή τους σε ενδεχόμενο γενικευμένο πόλεμο. Το ίδιο συμβαίνει και με τον επανεξοπλισμό. Σε αυτές τις συνθήκες, δεν πρόκειται για αμυντικές δαπάνες αλλά για πολεμικές πιστώσεις και η άρνησή τους είναι το No1 του αντιμιλιταριστικού προγράμματος.

-Ο εθνικοί στρατοί χάνουν κάθε άλλοθι αμυντισμού και είναι η ένταξη στα στρατόπεδα που θα καθορίζει τις πολιτικές και στρατηγικές επιλογές και η συμμετοχή στο στρατό είναι μια πολεμική διαδικασία υπηρέτησης του κυρίαρχου.
-Είναι αναγκαία η συγκρότηση αντιμιλιταριστικού προγράμματος ενάντια στους εξοπλισμούς σε μια προσπάθεια ανατροπής της πολεμικής προοπτικής και των αιτιών που την παράγουν.
-Απέναντι στη Λευκή αποικιοκρατία και Λευκή κουλτούρα δεν μπορούμε να αντιτάξουμε τον Λευκό αντιδυτικισμό ή τον Λευκό οριενταλισμό αλλά δεσμούς αντίστασης ανεξαρτήτου χρώματος στη βάση της καταπίεσης από κρατικές Δημοκρατίες ή Δικτατορίες.
-Διεθνιστική σύνδεση με αντιπολεμικά κινήματα και ιδιαίτερα με τις γεωγραφίες της σύγκρουσης για τη διάδοση του αντιμιλιταριστικού κινήματος.
-Έχει ιστορικά αποδειχθεί ότι οι κοινωνικές αντιστάσεις και τα αντιπολεμικά κινήματα μπορούν να φέρουν την ήττα του πολέμου

και του μιλιταρισμού που παράγεται στο δικό τους κράτος.

Γι αυτό :
ΚΑΤΩ Ο ΠΟΛΕΜΟΣ

-Δημοκρατικός συνομοσπονδισμός από το ποτάμι μέχρι τη θάλασσα.
-Να σταματήσουν τώρα οι πολεμικές συγκρούσεις.
-Σαμποτάζ σε κάθε πολεμική διαδικασία.
-Η συμμετοχή στον Στρατό είναι συμμετοχή στον παγκόσμιο στρατοπεδικό πόλεμο.
-Οι αμυντικές δαπάνες είναι πολεμικές πιστώσεις.
-Έξω οι εξοπλισμοί και επανεξοπλισμοί από τη ζωή και την κοινωνία.
-Η κοινωνική αντιμιλιταριστική αντίσταση θα σταματήσει τον πόλεμο ή ο πόλεμος θα επιβάλλει την υποταγή, τη - θανατοπολιτική και το Δίκαιο του ισχυρού.

Αντιεξουσιαστική Κίνηση

Download (PDF, 512KB)

Πώς ο υπερμιλιταρισμός διαπερνά την καθημερινή ζωή στο Ισραήλ

Του Nissi Peli (Συγγραφέας και ακτιβιστής στο New Profile – Το Κίνημα για την Αποστρατιωτικοποίηση της Ισραηλινής Κοινωνίας)

Μετάφραση Παναγιώτης Λυκογιάννης

Πηγή +972Magazine

Από το ιερό στο κοινότοπο, η μιλιταριστική εικονογραφία διαχέεται στην Ισραηλινή δημόσια σφαίρα διαμορφώνοντας το φαντασιακό, τις επιθυμίες και την συλλογική μας ταυτότητα.

Κάποια στιγμή στο γυμνάσιο, μια παράξενη φαντασίωση σχηματίστηκε στο μυαλό μου: ευχόμουν να πεθάνω έναν ηρωικό θάνατο ως μάχιμος στρατιώτης στον ισραηλινό στρατό, να κρεμαστεί η φωτογραφία μου στους διαδρόμους του σχολείου ως ο πρώτος πεσών στρατιώτης του και να με πενθούν κάθε χρόνο την Ημέρα Μνήμης.

Μέχρι να τελειώσω το λύκειο, η πολιτική μου συνείδηση είχε αρχίσει να διαμορφώνεται. Παρ' όλα αυτά, κρατούσα ακόμα την φιλελεύθερη σιωνιστική πεποίθηση ότι θα μπορούσα να είμαι ένας καλός, ηθικός στρατιώτης και να αλλάξω το σύστημα εκ των έσω. Όταν κατατάχθηκα στο σώμα των τεθωρακισμένων, συνειδητοποίησα γρήγορα το αδύνατο αυτής της θέσης και, μετά από μερικούς μήνες, πήρα ιατρική απαλλαγή.

Ωστόσο, για μερικά χρόνια μετά την αποχώρησή μου από τον στρατό, είχα επαναλαμβανόμενους εφιάλτες ότι με καλούσαν ξανά να καταταγώ. Σε ένα ιδιαίτερα ζωντανό όνειρο, όταν ήμουν 20 ετών και ζούσα στο Βερολίνο, κοίταξα έξω από το παράθυρό μου και είδα ολόκληρη την τάξη του δημοτικού μου, μαζί με τη δασκάλα, να στέκονται από κάτω. Φώναζαν ότι η απαλλαγή μου είχε ακυρωθεί και ότι έπρεπε να επιστρέψω αμέσως μαζί τους για να επανενταχθώ στον στρατό, επειδή είχε ξεσπάσει πόλεμος.

Η σύγχρονη ισραηλινή κοινωνία χαρακτηρίζεται από υπερ-μιλιταρισμό. Αυτή η μορφή μιλιταρισμού δεν είναι απλώς μια πολιτική φιλοσοφία: είναι μια κατάσταση ύπαρξης που δομεί θεμελιωδώς το άτομο, διαμορφώνοντας τη φαντασία, τις σκέψεις, τις επιθυμίες, τις σχέσεις και την αίσθηση του συλλογικού μας ως Ισραηλινοί. Σχεδόν τα πάντα γίνονται αντιληπτά και κατανοητά με στρατιωτικούς όρους, αξίες και εικόνες, ενώ μια μόνιμη κατάσταση έκτακτης ανάγκης και πολέμου καθίσταται η

φυσική τάξη των πραγμάτων.

Αυτή η ιδεολογία διαπερνά ολόκληρο το ισραηλινό φάσμα, από τον πνευματικό και θεολογικό μιλιταρισμό των νεαρών στα φυλάκια στους λόφους και των θρησκευτικών εποίκων, έως τον κοσμικό, φιλελεύθερο μιλιταρισμό που κυριαρχεί στην ισραηλινή αστική τάξη. Σε σχεδόν κάθε στάδιο της ζωής, οι Ισραηλινοί βλέπουν τον εαυτό τους και τους γύρω τους μέσα από ένα στρατιωτικό πρίσμα: ως μελλοντικούς στρατιώτες (ως νέοι πριν από τη θητεία και αργότερα ως πιθανοί έφεδροι), ως εν ενεργεία στρατιώτες ή ως πρώην στρατιώτες.

A9111A6

α εικονογράφηση ενός μωρού που χαιρετά στρατιωτικά φορώντας μπερέ, θεί στο Lis)». Το βραβείο αυτό, είναι μία από τις υψηλότερου κύρους από τη μη κερδοσκοπική οργάνωση «Ένας Πραγματικός Ισραηλινός Δεν δείχνει το χέρι ενός ηλικιωμένου ατόμου με τατουάζ από το Άουσβιτς,

Ακόμη και όσοι δεν κατατάσσονται ή απαλλάσσονται αργότερα από την εφεδρεία, κρίνονται με βάση τον στρατό και αντιμετωπίζονται ως παρίες από την πλειονότητα της ισραηλινής κοινωνίας. Οι αντιρρησίες συνείδησης δεν αντιμετωπίζουν μόνο ποινές φυλάκισης, αλλά και συστηματική εχθρότητα και υποκίνηση βίας ενάντια τους, ενώ πολιτικοί από όλο το πολιτικό φάσμα απειλούν κατά καιρούς να στερήσουν τα πολιτικά δικαιώματα από όσους αρνούνται να «μοιραστούν το βάρος».

Πολλά έχουν ήδη ειπωθεί για την κοινωνιολογία του μιλιταρισμού στο Ισραήλ: πώς ανώτατοι στρατιωτικοί αξιωματούχοι συχνά μεταπηδούν στην πολιτική για μία επιτυχημένη καριέρα, πώς οι δημοσιογράφοι εκπαιδεύονται σε στρατιωτικές μονάδες μέσων ενημέρωσης· πώς καφετέριες, μπαρ και τρένα είναι γεμάτα με ένοπλους στρατιώτες και πολίτες, και πώς το εκπαιδευτικό σύστημα συμμετέχει στη στρατιωτική κατήχηση και στις προσπάθειες στρατολόγησης. Αυτό που συχνά περνά απαρατήρητο, ωστόσο, είναι ο τρόπος με τον οποίο ο μιλιταρισμός διαπερνά την καθημερινή ζωή στο Ισραήλ στις πιο τετριμμένες του μορφές – μιας φαινομενολογικά στρατιωτικοποιημένης καθημερινότητας.

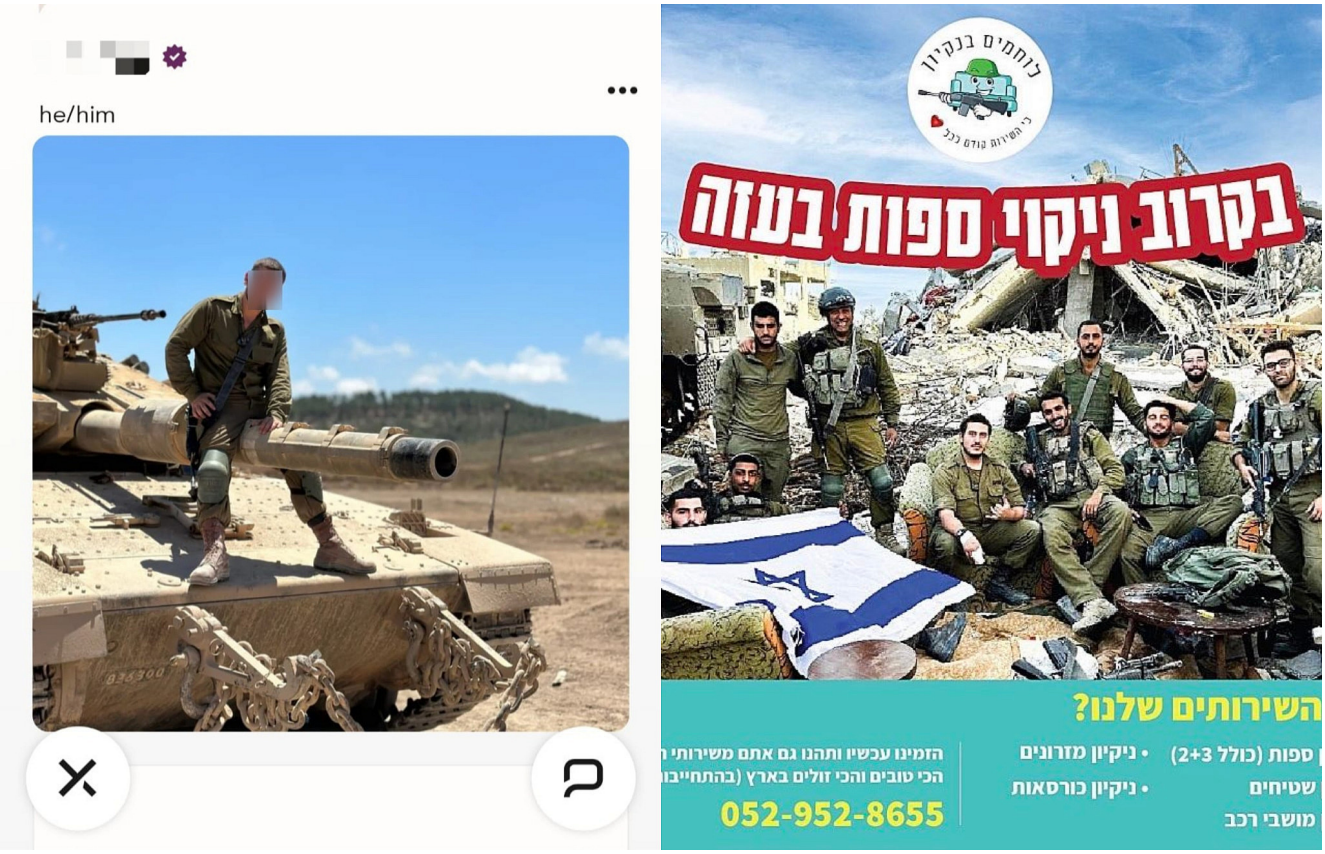

Αριστερά: Πινακίδα δρόμου σε ισραηλινό αυτοκινητόδρομο που γράφει: «Αυτοκινητόδρομος 16: η κυκλοφορία ρέει ομαλά. Μαζί θα νικήσουμε!», 25 Νοεμβρίου 2024 Δεξιά: Σημαίες που απεικονίζουν τα διακριτικά μονάδων του ισραηλινού στρατού, τοποθετημένες από τον δήμο του Ramat Gan, 12 Νοεμβρίου 2024

Μέρος αυτού του φαινομένου είναι η εμπορευματοποίηση του μιλιταρισμού σε μια καπιταλιστική κοινωνία. Μερικές φορές προωθείται άμεσα: για παράδειγμα, μέσω μαθημάτων που προετοιμάζουν τους νέους για τη διαδικασία επιλογής σε στρατιωτικούς ρόλους στον τομέα του κυβερνοχώρου ή των πληροφοριών, ή μέσω προπονήσεων «combat fitness» για επίλεκτες μονάδες. Μια πρόσφατη αφίσα στρατολόγησης που απευθύνεται σε εφήβους που πηγαίνουν στην παραλία γράφει: «Αν με ρωτήσουν, είμαι στη θάλασσα με φίλους. Νομίζεις ότι έχεις τον παράγοντα SEA; Έλα να το αποδείξεις σε ένα από τα Gibushim του Ναυτικού» – πολυήμερα σεμινάρια σωματικής και ψυχικής δοκιμασίας για επίλεκτες στρατιωτικές μονάδες.

Αλλά πολύ συχνά, ο μιλιταρισμός λειτουργεί κ ως πλατφόρμα για την πώληση άλλων προϊόντων. Αμέτρητες διαφημίσεις δεν παρουσιάζουν απλώς στρατιώτες να χρησιμοποιούν τα προϊόντα,

αλλά αντλούν από το συναισθηματικό φορτίο που έχει ο μιλιταρισμός στην ισραηλινή κοινωνία: τον «ηρωισμό» και τον «πατριωτισμό» των στρατιωτών που πολεμούν, τη συναισθηματικότητα της επιστροφής τους στο σπίτι για το Σαββατοκύριακο, ακόμα και το πόσο σεξουαλικά ελκυστικοί είναι.

Αριστερά: Φωτογραφία προφίλ ενός Ισραηλινού στρατιώτη σε εφαρμογή γνωριμιών. Δεξιά: Διαφήμιση της εταιρείας καθαρισμού «Cleaning Fighters», που παρουσιάζει Ισραηλινούς στρατιώτες να κάθονται σε ένα κατεστραμμένο αστικό τοπίο, πιθανότατα στη Γάζα, με τον τίτλο: «Σύντομα, καθαρισμός καναπέδων στη Γάζα».

Σκεφτείτε, για παράδειγμα, μια πρόσφατη διαφήμιση από μια ισραηλινή εταιρεία λιπαντικών: με αφορμή την Παγκόσμια Ημέρα της Γυναίκας, δημοσίευσε μια σειρά εικόνων που απεικονίζουν γυναίκες στρατιώτες (ανάμεσά τους μια πιλότο μαχητικού και μια ένστολη στρατιώτη που φορά το κόκκινο μαντήλι της Rosie the Riveter), καθεμία να κρατά ένα μπουκάλι λιπαντικού, συνοδευόμενες από τη λεζάντα: «Hey babe, είσαι μια υπερηρωίδα».

Ή σκεφτείτε τα αμέτρητα προφίλ (κυρίως ανδρών) σε εφαρμογές γνωριμιών που περιλαμβάνουν φωτογραφίες με στρατιωτική στολή, μερικές φορές με φόντο κατεστραμμένες περιοχές της Γάζας. Σε ένα τέτοιο προφίλ που συνάντησα πρόσφατα, ένας ελεύθερος σκοπευτής της εφεδρείας απεικονίζεται να σημαδεύει με το όπλο του έξω από το παράθυρο ενός κατεστραμμένου σπιτιού στη Γάζα ή στον Λίβανο.

Διαδικτυακή διαφημιστική καμπάνια για την ισραηλινή εταιρεία λιπαντικών Noom

Αυτό το πρόσφατο Πάσχα, οι καταναλωτές στα ισραηλινά σούπερ μάρκετ μπορούσαν να βρουν «Μάτσες Ηρωισμού» και «Μάτσες των Αναδυόμενων Λεόντων» (αναφορά στην ονομασία που έδωσε το Ισραήλ στον πόλεμο του Ιουνίου με το Ιράν), με συσκευασίες που έφεραν εικόνες στρατιωτών, βομβαρδιστικών B-2 και αεροσκαφών F-15 «καθ' οδόν για να βομβαρδίσουν το Ιράν». Σε ένα καφέ του Τελ Αβίβ, μπορεί κανείς να βρει ένα προφιτερόλ που φέρει το όνομα ενός πεσόντος στρατιώτη – μέρος μιας ευρύτερης πρόσφατης τάσης στο Ισραήλ να δίνονται σε φαγητά και ποτά ονόματα για να «τιμηθούν» οι νεκροί.

Ο υπερμιλιταρισμός αφήνει ελάχιστο χώρο για οτιδήποτε άλλο πέρα από τον διαρκή πόλεμο. Ο Ισραηλινός πρωθυπουργός

Μπενιαμίν Νετανιάχου το παραδέχθηκε τον Σεπτέμβριο, όταν υποστήριξε ότι το Ισραήλ πρέπει να γίνει μια «υπερ-Σπάρτη», διασφαλίζοντας οικονομική αυτάρκεια και επεκτείνοντας την εγχώρια παραγωγή όπλων για να αντιμετωπίσει την αυξανόμενη «διπλωματική απομόνωση» της χώρας.

Μόνο με την αποδόμηση αυτής της ιδεολογίας – και ιδιαίτερα του μύθου ότι ο σιωνιστικός μιλιταρισμός διασφαλίζει, αντί να απειλεί, την εβραϊκή ασφάλεια – μπορούμε να αρχίσουμε να κινούμαστε προς ένα διαφορετικό, πιο δίκαιο και ευημερούν μέλλον τόσο για τους Εβραίους όσο και για τους Παλαιστινίους.

Εκδήλωση: Από την υπεράσπιση του ασύλου στους κοινωνικούς αγώνες για τα Τέμπη| 26/2,18:00| Νέα Φιλοσοφική(Α.Π.Θ)

Η επιθυμία μας για διοργάνωση μιας εκδήλωσης που θα καταδικάζει την απονέκρωση, τον αυταρχισμό, την κρατική βαρβαρότητα και θα σκιαγραφεί τις μεθοδευμένες πρακτικές του κρατικού μηχανισμού δεν είναι συγκυριακή, αλλά προκύπτει από την ασφυκτική ,ζοφερή πραγματικότητα που βιώνουμε στις σχολές αλλά και σε όλα τα πεδία κοινωνικού και ατομικού βίου.

Το τελευταίο διάστημα γινόμαστε μάρτυρες μιας βίαιης επιβολής

πειθάρχησης και εξάλειψης κάθε πολιτικής και πολιτιστικής δράσης που λαμβάνει χώρα στα ΑΕΙ,με αυθαίρετες εξαγγελίες των πρυτανικών αρχών για κλείσιμο όλων των κτιρίων του πανεπιστημίου στις 22:00 και αναστολή οποιασδήποτε δραστηριότητας πέραν των μαθημάτων και των ερευνητικών προγραμμάτων. Οι 312 προσαγωγές εντός του χώρου του Πολυτεχνείου στις 6 του Φλεβάρη έπειτα από τη διοργάνωση live καθώς επίσης και τα επακόλουθα κατασταλτικά περιστατικά στο Πολυτεχνείο- επί της προγραμματισμένης προβολή ταινίας- τα οποία και κατέληξαν σε 48 προσαγωγές φοιτητ(ρι)ών, 38 εκ των οποίων μετατράπηκαν σε συλλήψεις με την κατηγορία της «διατάραξης της λειτουργίας δημόσιας υπηρεσίας» ,δεν αποτελούν μεμονωμένα περιστατικά αλλά τεχνάσματα του κρατικού μηχανισμού και εργαλεία τρομοκρατίας, προκειμένου να μάθουμε να σιωπούμε και να υποτασσόμαστε. Στην προσπάθεια επιβολής του νόμου και της τάξης, κάθε φοιτητής/τρια που αντιστέκεται αναγνωρίζεται ως παραβάτης της ακαδημαϊκής ευνομίας.

Γνωρίζουμε πολύ καλά ότι οι κρατικοί κατασταλτικοί μηχανισμοί χρησιμοποιούνται για να κάμψουν κάθε αντίσταση(μαθητών, φοιτητριών, εκπαιδευτικών) που προσπαθεί να εμποδίσει την εφαρμογή των νεοφιλελεύθερων πολιτικών της εκπαιδευτικής αναδιάρθρωσης της παιδείας, των ιδιωτικοποιήσεων, την εμπορευματοποίηση της εκπαίδευσης και κάθε κοινωνικού αγαθού. Αυτή τη στιγμή προτάσσεται μια βιτρίνα εξευγενισμού που θέλει να επιβάλλει σιγή νεκροταφείου στα πανεπιστήμια, να τα εντατικοποιήσει και να τα αποστειρώσει ακόμη περισσότερο. Ήδη, με τη θέσπιση του ανωτάτου ορίου φοίτησης, μετράμε εκατοντάδες χιλιάδες διαγραφές φοιτητ(ρι)ών, τη στιγμή που τη σκυτάλη παίρνουν τα ιδιωτικά πανεπιστήμια. Η ακαδημαϊκή έρευνα χάνει το κοινωνικό της πρόσημο και εργαλειοποιείται για την εξυπηρέτηση επιχειρηματικών, οικονομικών και πολεμικών συμφερόντων. Η λίστα δεν έχει πάτο. Αναγνωρίζουμε ότι το ζήτημα των πανεπιστημίων και του ασύλου είναι ένα κατεξοχήν κοινωνικό ζήτημα. Όπως και κάθε κοινωνικό ζήτημα εφάπτεται και επηρεάζει άμεσα τη διάρθρωση της εκπαίδευσης.

Αποσκοπούμε στην προαγωγή μιας δικής μας -και απο τα κατω-ανάγνωσης της συγκυρίας που έρχεται να συνδέσει τους αγώνες για το άσυλο και για ανοιχτά -στη κοινωνία – πανεπιστήμια με την καταστολή, την συνολική επίθεση στη παιδεία, τους αγώνες για δικαιοσύνη για τους/τις δολοφονημένους/ες στα Τέμπη, στη Χίο, στη Πύλο, στη Βιολαντα και τους κοινωνικούς αγώνες εν γενει.

Η πολιτική κράτους και κεφαλαίου είναι ενιαία. Αγγίζει κάθε πτυχή της ζωής μας και συντελείται εις βάρος της κοινωνίας. Στην εκπαίδευση, στη θάλασσα, στους χώρους της δουλειάς, στις ράγες, η ανθρώπινη υπόσταση και αξιοπρέπεια ευτελίζονται καθημερινά.Οφείλουμε,λοιπόν,για ακόμα μια φορά να αντισταθούμε με συλλογική οργάνωση και να προτάξουμε την ανυπακοή.

Από την υπεράσπιση του ασύλου έως τους κοινωνικούς αγώνες για τα Τέμπη: ο αγώνας μας είναι κοινός για την προάσπιση της ζωής,της αξιοπρέπειας και της ελευθερίας.

ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΟΣ ΣΥΝΤΟΝΙΣΜΟΣ ΦΟΙΤΗΤΙΚΩΝ ΟΜΑΔΩΝ ΚΑΙ ΣΧΗΜΑΤΩΝ ΑΠΘ/ΠΑΜΑΚ

ΣΠΑΣΤΕ ΤΑ ΣΥΝΟΡΑ- ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΤΕ ΤΗ ΡΟΖΑΒΑ- ΣΥΜΜΕΤΕΧΕΤΕ ΣΤΟ ΚΑΡΑΒΑΝΙ

Ανακοίνωση του Καραβανιού του λαού

Η Επανάσταση της Ροζάβα βρίσκεται υπό υπαρξιακή απειλή. Ο πρόεδρος του νέου συριακού τζιχαντιστικού καθεστώτος, ο Τζολάνι, απαιτεί από τους Κούρδους και τους λαούς της Βόρειας και Ανατολικής Συρίας να παραδώσουν όλα όσα έχουν χτιστεί.

Αυτό αποτελεί μια προσπάθεια να νομιμοποιηθούν οι σφαγές κατά θρησκευτικών και εθνοτικών μειονοτήτων και η συστηματική βία κατά των γυναικών. Όλα τα επιτεύγματα της επανάστασης, όλα τα επιτεύγματα του γυναικείου κινήματος, όλα τα επιτεύγματα χιλιάδων μαρτύρων και ο αγώνας της δημοκρατικής κοινωνίας που μας έφεραν έως εδώ, πρέπει να προστατευτούν. Η Επανάσταση της Ροζάβα είναι επανάσταση όλων μας· η επανάσταση του Δημοκρατικού Συνομοσπονδισμού είναι η επανάσταση του αιώνα μας. Για όλους όσοι παγκοσμίως αντιμετωπίζουν τη βία του Τρίτου Παγκοσμίου Πολέμου, αυτό το κίνημα αποτελεί φάρο ελπίδας. Σήμερα, όλοι όσοι ισχυρίζονται ότι αγωνίζονται για την ελευθερία καλούνται να εκπληρώσουν την ευθύνη τους απέναντι στην ανθρωπότητα. Όπως στο παρελθόν η λαϊκή αντίσταση του «NO PASARAN!» ενώθηκε, έτσι και τώρα πρέπει ξανά να συγκεντρώσουμε τη δύναμη του λαού για να πούμε «Όχι!» στις επιθέσεις ενάντια στα δημοκρατικά κεκτημένα των λαών της Μέσης Ανατολής.

Εμείς, άνθρωποι από όλες τις οργανώσεις, όλες τις ηλικίες και όλες τις χώρες, καλούμε όλους – γυναίκες, νέους, διεθνιστές, δημοσιογράφους, εκπαιδευτικούς, υγειονομικούς, επαναστάτες, διεθνείς και ανθρωπιστικούς συλλόγους, κάθε άνθρωπο που επιθυμεί να δημιουργήσει μια ελεύθερη ζωή σε όλες τις περιοχές του κόσμου – να έρθουν μαζί μας σε μια αποστολή/καραβάνι προς τα σύνορα της Ροζάβα. Αυτά τα σύνορα, που επιβλήθηκαν από αυταρχικά καθεστώτα, καταρρέουν από όλες τις πλευρές καθώς ο κουρδικός λαός συρρέει για να σταθεί αλληλέγγυος με όλους τους λαούς της Βόρειας και Ανατολικής Συρίας. Τώρα πρέπει να ενωθούμε μαζί τους και να κατευθυνθούμε προς τα σύνορα της Κομπάνι, ένα ιστορικό σύμβολο αντίστασης ενάντια στο ISIS, που απελευθερώθηκε από θαρραλέες γυναίκες και άνδρες το 2014 και που σήμερα περικυκλώνεται και απειλείται ξανά με κατάληψη από φασιστικές ισλαμιστικές συμμορίες.

Καλούμε όλους να συμμετάσχουν στα καραβάνια μας προς το Κουρδιστάν. Ο καθένας και η καθεμία πρέπει να αναλάβει πρωτοβουλία στη δική του/της περιοχή για να συγκεντρώσει

ανθρώπους που θα συμμετάσχουν ή θα στηρίξουν αυτή την προσπάθεια. Χρειαζόμαστε στήριξη από κάθε κοινότητα, σε κάθε κωμόπολη και κάθε πόλη της Ευρώπης. Αυτό σημαίνει οργάνωση της εφοδιαστικής, τροφίμων, ιατρικής υποστήριξης, αυτοκινήτων και φορτηγών. Επίσης, σημαίνει επαφή με τις τοπικές κοινότητες για τη διάδοση της πληροφορίας σχετικά με την κατάσταση και για την ανάληψη δράσης. Διασφαλίστε κάλυψη από τα μέσα ενημέρωσης, οργανώστε διαδηλώσεις και συνεντεύξεις Τύπου στα μέρη από τα οποία περνάμε και στα σημεία συνάντησης των καραβανιών. Πρέπει να κάνουμε τη βούλησή μας γνωστή σε όλους. Αυτή η πρωτοβουλία ανήκει σε όλους τους λαούς – πρέπει να χρησιμοποιήσουμε όλη τη δημιουργική και δημοκρατική μας δύναμη.

Είμαστε πολλές διαφορετικές ομάδες, άτομα και περιοχές που συμμετέχουμε σε αυτή την προσπάθεια, γι’ αυτό ο σωστός σχεδιασμός και ο συντονισμός είναι απαραίτητα. Παρακαλούμε επικοινωνήστε μαζί μας μέσω Signal στο @caravankobane.15 ή μέσω email στο KobaneCaravan@proton.me, αν επιθυμείτε να συμμετάσχετε, να στηρίξετε ή να βοηθήσετε με άλλες εργασίες ώστε αυτό το καραβάνι να είναι επιτυχημένο..

Σήμερα στις 9:00 π.μ., το Καραβάνι θα πραγματοποιήσει συγκέντρωση στο πάρκο Luka Ćelović και θα εκδώσει ανακοίνωση Τύπου. Οι δημοσιογράφοι θα έχουν τη δυνατότητα να πάρουν συνεντεύξεις από τους συμμετέχοντες στο Καραβάνι.

Την δευτέρα 26 Ιανουαρίου το καραβάνι θα έρθει στην Θεσσαλονίκη πριν πάει στην Άγκυρα με τελικό προορισμό το Κομπανι.

https://peoplescaravan.tem.li/language/en/the-caravan/
Βίντεο από το Καραβάνι

https://peoplescaravan.tem.li/wp-content/uploads/2026/01/bus-east-leipzig-vienna.mp4
https://peoplescaravan.tem.li/wp-content/uploads/2026/01/Vienna.mp4
https://peoplescaravan.tem.li/wp-content/uploads/2026/01/Ljubljana.mp4

Αλληλεγγύη στην εξεγερμένη και αντιστεκόμενη κοινωνία στο Ιράν – Αντιεξουσιαστική Κίνηση Θεσσαλονίκης

Εδώ και κάποιες εβδομάδες εξελίσσεται μία από τις μεγαλύτερες κοινωνικές εξεγέρσεις των τελευταίων χρόνων ενάντια στο θεοκρατικό και πατριαρχικό καθεστώς στο Ιράν. Από την αρχή της μέχρι σήμερα, μετράμε χιλιάδες νεκρούς/ες κι ακόμα περισσότερους αγνοούμενους/ες, τραυματίες, βασανισμένους/ες και φυλακισμένους/ες. Ενώ περίπου από τις 09/01, το καθεστώς του Χαμενεΐ έχει κόψει την πρόσβαση στο διαδίκτυο και στις τηλεφωνικές επικοινωνίες, σε μία προσπάθεια ακόμα πιο ευρείας καταστολής των διαδηλωτ(ρι)ών. Έτσι, η μόνη πηγή πληροφόρησης προέρχεται είτε από προσωπικές μαρτυρίες μαζικών δολοφονιών διαδηλωτ(ρι)ών στους δρόμους, είτε από το ίδιο το καθεστώς με τις επίσημες ενημερώσεις του. Δεν είναι τυχαίο πως τα περισσότερα -αν όχι όλα- τα συλλογικά όργανα όπως σωματεία εργαζομένων, κόμματα, οργανώσεις και συλλογικότητες έχουν απαγορευτεί από το κράτος. Πρόκειται για ένα χαρακτηριστικό δείγμα της καταστολής που κυριαρχεί.

Οι κινητοποιήσεις ξεκίνησαν ως μία μορφή διαμαρτυρίας ενάντια στο ανυπόφορο και αυξανόμενο κόστος ζωής και εξελίχθηκαν γρήγορα σε μία ολοένα και πιο έντονη και μαζικοποιημένη κοινωνική κατακραυγή τόσο στην Τεχεράνη όσο και σε αρκετές άλλες πόλεις της επικράτειας. Ο κόσμος εξεγείρεται για θεμελιώδη δικαιώματα, ανθρώπινη αξιοπρέπεια, για μια ανάσα ελευθερίας και κυρίως για δικαιοσύνη. Αγωνίζονται ενάντια στην καθημερινή εξαθλίωση και καταπίεση από το κράτος του Ιράν. Στο ζήτημα του αυξημένου κόστους ζωής, πέρα από την συνεχή

πολεμική ετοιμότητα και προετοιμασία και τον ίδιο τον πόλεμο μεταξύ Ιράν και Ισραήλ, σημαντικό ρόλο έχουν παίξει και οι οικονομικές κυρώσεις από πλευράς της Ε.Ε. και των ΗΠΑ οι οποίες στραγγαλίζουν ακόμα παραπάνω την οικονομία και την ζωή εντός του Ιράν.

Επομένως, καταλαβαίνουμε πως είναι κάτι παραπάνω από ειρωνικό οι τελευταίοι (Ε.Ε. – Η.Π.Α. και Ισραήλ) να αγωνιούν για την τύχη ενός λαού που οι ίδιοι έχουν φροντίσει να συνθλίψουν οικονομικά. Είναι απολύτως ειρωνικό, να θυμούνται και να επικαλούνται τα ανθρώπινα δικαιώματα και κάποια δημοκρατία, όταν στην Παλαιστίνη συντελείται μία γενοκτονία που δεν έχει σταματήσει παρά την "κατάπαυση πυρός". Όταν το Ισραήλ φυλακίζει και βασανίζει με ποικίλους τρόπους τους/τις Παλαιστίνιους/ες μόνο και μόνο επειδή υπάρχουν.

Είναι προφανές πως όλες αυτές οι κρατικές δυνάμεις προσπαθούν να εκμεταλλευτούν με ποικίλους τρόπους την όποια κοινωνική δυναμική εντός ενός καθεστώτος όπως του Ιράν. Είτε με την "ευκαιρία" για μία ακόμα ωμή πολεμική επίθεση με βόμβες, είτε μέσω του ρόλου του σωτήρα, όπως έχει γίνει σε άλλες περιπτώσεις της αιματοκυλισμένης Μέσης Ανατολής. Αυτό, όμως, δεν σημαίνει σε καμία περίπτωση πως οι άνθρωποι που βγαίνουν στους δρόμους δεν πρέπει να έχουν φωνή κι ότι πρέπει να κάτσουν ήσυχοι/ες σε κάτι που αφορά στην ίδια τους τη ζωή.

Όπως πριν κάποια χρόνια φωνάζαμε μαζί με τις γυναίκες του Ιράν "Γυναίκα, Ζωή και Ελευθερία", έτσι και τώρα ενώνουμε τις φωνές μας εκφράζοντας την οργή μας για τις γυναικοκτονίες, την κοινωνική αδικία και την κρατική καταστολή στο Ιράν και όπου αλλού στον κόσμο, από άκρη σε άκρη. Κάθε κοινωνική κίνηση είναι πάντοτε ρευστή και δεν μπορούμε να γνωρίζουμε ακριβώς την κατάληξη της. Το μόνο που μπορούμε να ξέρουμε είναι ότι η αντίσταση στον θάνατο και στην αδικία εκφράζεται στους δρόμους ενάντια σε οποιοδήποτε καθεστώς και με μεγάλο κόστος σε ζωές. Όπως και στην Αμερική, μετά τις επιχειρήσεις του ICE τους τελευταίους μήνες και ιδιαίτερα στη Μινεσότα, έπειτα την δολοφονία της Renee Nicole Good από πράκτορα του ICE με τις

κινητοποιήσεις να συνεχίζονται δυναμικά.

Σε μία περίοδο όπου οι πολεμικές μηχανές έχουνε πάρει ήδη μπρος για τα καλά, το λεγόμενο “δίκαιο του ισχυρού” είναι ακριβώς αυτό: Η αποκτήνωση και η κοινωνική ανοχή της κρατικής και καπιταλιστικής βίας και βαρβαρότητας σαν μία φυσιολογική ροή των πραγμάτων που επηρεάζει μόνο αυτούς/ές που την δέχονται. Ο φόβος δεν θα αλλάξει πλευρά αν δεν τολμήσουμε να σταθούμε απέναντι σε όσα πνίγουν την καθημερινότητα.

Να μη νικήσει ο θάνατος.

Οι ζωές των Ιρανών μετράνε.

– Αλληλεγγύη στον εξεγερμένο λαό στο Ιράν

– Καμιά πολεμική επέμβαση των ΗΠΑ και του Ισραήλ

Αντιεξουσιαστική Κίνηση Θεσσαλονίκης

Ανακοίνωση του Αναρχικού Μετώπου σχετικά με τη διακοπή των διαδικτυακών γραμμών στο Ιράν

Σε όλες τις πόλεις της γεωγραφίας του Ιράν βρίσκεται σε εξέλιξη μια τελική και καθοριστική εξέγερση. Το κατασταλτικό καθεστώς και οι μισθοφορικές του δυνάμεις καταρρέουν, και διαμορφώνεται μια συλλογική εμπειρία αντίστασης και ελευθερίας στην οποία έχουν μερίδιο όλοι οι ελευθεριακοί άνθρωποι. Το αποτέλεσμα αυτών των διαδηλώσεων δεν καθορίζεται ούτε από τις παγκόσμιες δυνάμεις ούτε από την πρωτεύουσα· αντίθετα,

διαμορφώνεται στην καρδιά των γειτονιών των πόλεων. Το μάθημα που αντλούμε από την εξέγερση ενάντια στο αυταρχικό καθεστώς είναι ότι όταν οι άνθρωποι μοιράζονται κοινές εμπειρίες, γνώση και εμπιστοσύνη, η παρουσία τους στους δρόμους γίνεται ισχυρότερη, πιο αποτελεσματική και ασφαλέστερη. Παράλληλα, κλείνουν οι δρόμοι διείσδυσης και ιδιοποίησης από αυταρχικούς και μισθοφόρους.

Όταν οι αυθόρμητες και επαναστατικές επιτροπές γειτονιάς συνδέονται μεταξύ τους, μέσα από αυτή τη σύνδεση θα προκύψουν αστικές κομμούνες. Ένα οριζόντιο, δυναμικό και υπόλογο δίκτυο, που αυτοδιοικείται χωρίς κυριαρχία και κατανέμει τη λήψη αποφάσεων, τον συντονισμό και την ευθύνη σε όλους. Η επικοινωνία μεταξύ των καντονιών –τα οποία αποτελούνται από σύνολα κομμούνων των γύρω περιοχών– βασίζεται στη συλλογική εμπειρία και συνεργασία και μετατρέπεται σε ένα ζωντανό δίκτυο που δεν περιορίζεται σε ένα κέντρο ή σε επιβεβλημένη εξουσία, αλλά στο οποίο ρέει η συλλογική βούληση.

Με τη συνέχιση αυτής της πορείας, μετά την κατάρρευση του ολοκληρωτικού καθεστώτος, η κοινωνία δεν θα μείνει αποπροσανατολισμένη ούτε θα χρειαστεί την αναπαραγωγή ενός κεντρικού κράτους. Η ζωή, η ασφάλεια, η ανοικοδόμηση και η συλλογική λήψη αποφάσεων θα αναδυθούν μέσα από τα ίδια αυτά δίκτυα, και η εξουσία, αντί να συγκεντρώνεται σε ένα σημείο, θα μοιράζεται ανάμεσα στους ανθρώπους. Αυτή η πορεία καθιστά βιώσιμη την ελευθερία και τη συλλογική αυτοδιοίκηση και εξουδετερώνει κάθε προσπάθεια ιδιοποίησης της λαϊκής βούλησης. Το αίμα των διαδηλωτών δεν θα στρώσει κόκκινο χαλί για κανέναν άρχοντα ή ξένη δύναμη· η κοινωνία θα επιστρέψει στους πραγματικούς της ιδιοκτήτες.

Αυτή τη στιγμή, οι διαδικτυακές γραμμές στις πόλεις του Ιράν έχουν διακοπεί και οι ενεργοί σύντροφοι έχουν χάσει την επικοινωνία τους μαζί μας. Με βάση τα προηγούμενα γεγονότα, αυτό μπορεί να αποτελεί ένα βαθιά ανησυχητικό σημάδι της πολιτικής κατάστασης και της πιθανότητας μιας νέας μαζικής σφαγής των αγωνιζόμενων ανθρώπων από τις κρατικές δυνάμεις

ασφαλείας και τον στρατό του φασιστικού καθεστώτος που κυριαρχεί στη γεωγραφία του Ιράν.

Γυναίκα – Ζωή – Ελευθερία

Αναρχικό Μέτωπο

Ανακοίνωση Αντιεξουσιαστικής Κίνησης Αθήνας για την στρατιωτική επίθεση των ΗΠΑ ενάντια στον λαό της Βενεζουέλας

Από τα ξημερώματα είναι σε εξέλιξη στρατιωτική επίθεση του κράτους των ΗΠΑ ενάντια στον λαό της Βενεζουέλας. Με σφοδρούς, ταυτόχρονους, αεροπορικούς βομβαρδισμούς στην πόλη του Καράκας και στις πολιτείες Λα Γκουάιρα, Αραγούα, Μιράντα και αλλού.

Είναι μια συνήθης συνέχεια επιβολής του ασφυκτικού ελέγχου του Κράτους των ΗΠΑ στη Λατινική Αμερική, τη λεγόμενη και «πίσω αυλή της Αμερικής» καθώς οι Ηνωμένες Πολιτείες, από τον 19ο αιώνα, τη θεωρούσαν ζωτικό χώρο συμφερόντων και

άσκησης επιρροής, αντιμετωπίζοντάς τη ως αποικιοκρατική κτήση. Τα παραδείγματα πολλά, όπως πρόσφατα, με την ανάπτυξη πολεμικών αεροσκαφών, τον περασμένο Δεκέμβριο, στον Ισημερινό, παλιότερα στη Γρενάδα (1983), στον Παναμά (1989), αλλά και με την εκκωφαντική «εισβολή», το 1973, στη Χιλή. Τα προσχήματα αυτών των στρατιωτικών επεμβάσεων δεν έχουν σημασία, γιατί είναι όλα αντίστοιχα των «Πυρηνικών» (aka «Όπλων Μαζικής

Καταστροφής») του Ιράκ, ενώ σημασία έχει η στάση του Αμερικάνικου στρατιωτικοπολιτικού συμπλέγματος στο διεθνές ανταγωνιστικό πεδίο στη σημερινή πραγματικότητα.

Ωστόσο, η επίθεση των ΗΠΑ στη Βενεζουέλα αποτελεί σημείο – τομή για την αποικιοκρατία του 21ου αιώνα. Φέρνει την στρατιωτική εξουσία στο επίκεντρο της σύγχρονης κυριαρχίας, ξεχαρβαλώνοντας εντελώς το διεθνές δίκαιο του μεταπολεμικού κόσμου. Αποσύρει από το προσκήνιο πιο «πολιτικές» μορφές εξουσίας, που στηρίζονται πάνω στην ηγεμονία των αποικιοκρατών πάνω στους υποτελείς λαούς. Χαράσσει ξανά τις σύγχρονες γιάλτες μεταξύ των αποικιοκρατών για την νομή του κόσμου, με υπόγειες συμφωνίες για τα back-yards των άλλων μεγάλων αποικιοκρατικών δυνάμεων (της Ρωσίας ως προς την Ουκρανία, της Κίνας ως προς την Ταϊβάν). Και επανεκκινεί τις μυλόπετρες του καπιταλισμού σε πολεμικούς ρυθμούς με καύσιμο πληθυσμούς, φυσικούς πόρους και φύση.

Ο Ντόναλντ Τραμπ φρόντισε να υπενθυμίσει από την αρχή της εισόδου του στο Λευκό Οίκο σε «φίλους» και συμμάχους, κυρίως, ποιος είναι το αφεντικό στο Δυτικό στρατόπεδο. Με την αυθαιρεσία του Κυρίαρχου συμμετείχε στη Μέση Ανατολή, είτε οριοθετώντας την γενοκτονία στη Γάζα είτε με ευθείες επιθέσεις στο Ιράν είτε με αγκυροβολημένο στόλο στην ΝΑ Μεσόγειο και στη θάλασσα της Ν. Κίνας, διατηρώντας ένα νεο-ψυχροπολεμικό κλίμα με τον μεγάλο εχθρό, την Κίνα.

Παράλληλα, με ξεχωριστές συμφωνίες επέβαλε συνθήκες αιματηρής ειρήνης στη Μ. Ανατολή και προσπαθεί να κάνει το ίδιο με την Ουκρανία, νομιμοποιώντας το άλλο, υπό συγκρότηση, ανταγωνιστικό στρατόπεδο. Συνέπεια αυτής της τακτικής είναι ο επανεξοπλισμός της Ευρώπης, αλλά, και χωρίς καμμιά αμφιβολία, η παροχή συναίνεσης για την επέμβαση στην Βενεζουέλα.

Όπως και να έχουν τα πράγματα, η δυτική αποικιοκρατική υπεροψία για την πειθάρχηση των κοινωνιών του «τρίτου κόσμου», μέσω στρατιωτικών επεμβάσεων, έφερε τα αντίθετα αποτελέσματα και σε πολλές περιπτώσεις οδυνηρές συνέπειες για το σύνολο των

δυτικών κοινωνιών.

Το Διεθνές Δίκαιο είναι για τους υποταγμένους και όχι για τους Κυρίαρχους. Κάθε Κράτος, σα διαχωρισμένος θεσμός, μπορεί να νομιμοποιεί και να απονομιμοποιεί ανάλογα με τα συμφεροντά του και τους εκάστοτε πολιτικούς συσχετισμούς. Αυτοί όμως που καλούνται κάθε φορά να πληρώσουν είναι οι κοινωνίες που παράγουν το αναγκαίο αίμα-λίπασμα για την στρατοκρατία και τον κρατικό επεκτατισμό.

Η Βενεζουέλα βρίσκεται αντιμέτωπη με την μεγαλύτερη συγκέντρωση στρατιωτικής ισχύος που έχει εμφανιστεί στην ιστορία. Μπορεί όμως να γίνει ο τάφος του σύγχρονου μιλιταρισμού εισάγοντας, τον διάλογο της αντίστασης στο διεθνές πεδίο. Τα μεγάλα κοινωνικά κινήματα της Βενεζουέλας και της Λατινικής Αμερικής, που θα προβάλλουν αντιστάσεις απέναντι στην λαίλαπα της σύγχρονης αποικιοκρατίας, είναι άρρηκτα συνδεδεμένα με τα δικά μας κινήματα στην Ευρώπη και στην Ελλάδα, που μάχονται την αποικιοκρατία, τον πόλεμο και τον καπιταλισμό.

Καλούμαστε σε αυτή τη συνθήκη, μπροστά στον πόλεμο, να αρνηθούμε τον στρατοπεδισμό, αρνούμενοι να ενισχύσουμε τους κανόνες και τις συνθήκες του πολέμου, τασσόμενοι ταυτόχρονα με τους λαούς ενάντια στην σύγχρονη αποικιοκρατία.

Η συγκρότηση αντιμιλιταριστικού αντιπολεμικού προγράμματος σε διεθνές επίπεδο είναι το αναγκαίο βήμα σήμερα και το οποίο, χωρίς ιδεολογικές κατασκευές, μπορούμε να το πετύχουμε. Ο κόσμος έχοντας την ιστορική εμπειρία των πρόσφατων παγκοσμίων πολέμων, μπορεί να τους σταματήσει. Ας είμαστε και εμείς σε αυτή την αντιμιλιταριστική αντιπολεμική ροή.

Αντιεξουσιαστική Κίνηση Αθήνας

Antiauthoritarian Movement – Self Presentation

ΠΟΙΟΙ ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΙ ΑΝΤΙΣΗΜΙΤΕΣ;

Πηγή Contre Attaque

– Και γιατί η ακροδεξιά στηρίζει το Ισραήλ ενώ μισεί τους Εβραίους και τις Εβραίες –

Πριν από λίγα χρόνια, αυτό φαινόταν αδιανόητο. Βέβαια, γινόμασταν μάρτυρες της επιστροφής μιας ύπουλης, αναθεωρημένης, «αποδαιμονισμένης» ακροδεξιάς. Όμως το 2025, πρέπει να παραδεχτούμε την αλήθεια: ο φασισμός και ο ναζισμός στην ιστορική τους μορφή, που οδήγησαν στον πόλεμο, το Ολοκαύτωμα και τη βαρβαρότητα στη δεκαετία του 1930 και του 1940, επιστρέφουν δυναμικά σε όλη τη Δύση, πολύ πέρα από περιθωριακούς κύκλους.Έχουμε πλέον μια πανίσχυρη ακροδεξιά που χαιρετά ναζιστικά, που αρνείται τα στρατόπεδα εξόντωσης και που καλλιεργεί έναν βαθύτατο αντισημιτισμό. Κι όμως, αυτή η ακροδεξιά είναι
σύμμαχος με το Ισραήλ, κάτι που δεν είναι ασυμβίβαστο. Εξηγήσεις.

· Στήριξη στην AfD

Κάνοντας ναζιστικό χαιρετισμό το βράδυ της ορκωμοσίας του Τραμπ, ο Έλον Μασκ προέβη σε μια υπολογισμένη πρόκληση: στόχος του ήταν να κανονικοποιήσει αυτή τη χειρονομία και να απαξιώσει την καταγγελία του ναζισμού. Ο δισεκατομμυριούχος δήλωσε: «Είναι ξεπερασμένο, κουραστικό αυτό το πράγμα να συγκρίνουμε τους πάντες με τον Χίτλερ». Είχε ήδη ισχυριστεί ότι πρέπει να «πάψουμε να βλέπουμε τον Χίτλερ ως το απόλυτο

κακό».Μετά τη χειρονομία του, το πήγε ένα βήμα παραπέρα δημοσιεύοντας ένα tweet, που είχε like από δεκάδες χιλιάδες ανθρώπους, γεμάτο ναζιστικά λογοπαίγνια, με τα ονόματα των αξιωματούχων του ναζιστικού καθεστώτος. Επρόκειτο λοιπόν για μια σκόπιμη, τακτική πράξη. Ο πλουσιότερος άνθρωπος στον κόσμο επαναφέρει στη μόδα τον ναζιστικό χαιρετισμό ενώ το παίρνει στα στην πλάκα. Εξομαλύνει το κακό, κυριολεκτικά.
Αλλά δεν είναι μόνο αυτό. Ο Έλον Μασκ, λοιπόν, παρέχει την πλήρη υποστήριξή του στην AfD, «Εναλλακτική για τη Γερμανία», το γερμανικό νεοναζιστικό κόμμα που γνωρίζει μια ιλιγγιώδη άνοδο τα τελευταία χρόνια. Μόλις στις 25 Ιανουαρίου, παρενέβη σε μια συγκέντρωση του κόμματος.Η AfD προχωρά με ξεδιάντροπο τρόπο, ανακυκλώνοντας ανοιχτά τους οπτικούς κώδικες του Τρίτου Ράιχ. Για παράδειγμα, μια αφίσα που κυκλοφόρησε κατά τη διάρκεια των εκλογών στη θουριγγία δείχνει μια οικογένεια με ομοιόμορφα ξανθά μαλλιά και γαλάζια μάτια, με τους δύο γονείς να χαιρετούν με το δεξί χέρι τεντωμένο, σχηματίζοντας ένα προστατευτικό σπίτι πάνω από τους απογόνους τους. Ένα προφανές νεύμα στον ναζισμό.Μια άλλη αφίσα χρησιμοποιούσε τη λέξη «lebensraum» για να περιγράψει το γερμανικό βιότοπο. Στη χιτλερική Γερμανία, το «lebensraum» – που μπορεί να μεταφραστεί ως «ζωτικός χώρος» με βιολογική έννοια, ή φυλετικός βιότοπος – ήταν μια κεντρική έννοια, που δικαιολογούσε την προσάρτηση της Ανατολικής Ευρώπης για να δοθεί στον άριο λαό, ενώ παράλληλα εξαλείφονταν οι κατώτερες φυλές και υποδουλώνονταν οι σλάβοι.

· «Camp Auschwitz»

Ανάμεσα στους εκατοντάδες ταραχοποιούς της ακροδεξιάς που συνελήφθησαν μετά την επίθεση στο Καπιτώλιο το 2021, και που μόλις έλαβαν χάρη από τον Ντόναλντ Τραμπ, υπάρχουν πολλοί νεοναζί ακτιβιστές. Για παράδειγμα, ένας ορισμένος Κιθ Πάκερ, ο οποίος φωτογραφήθηκε να φοράει ένα μπλουζάκι «CAMP AUSCHWITZ» κατά τη διάρκεια της επίθεσης, με τη φράση στα αγγλικά «η εργασία απελευθερώνει», τη ναζιστική φόρμουλα που ήταν γραμμένη στην είσοδο του στρατοπέδου θανάτου.

· Το Ολοκαύτωμα είναι μια «επιχείρηση κατασκευής μπισκότων»

Άλλος φίλος του διδύμου Τραμπ-Μασκ: ένας ορισμένος Νικ Φουέντες, influencer νεοναζί. Τον Ιανουάριο του 2019, ο τελευταίος είχε δημοσιεύσει στο διαδίκτυο μια ομιλία στην οποία συνέκρινε το Ολοκαύτωμα με μια «επιχείρηση κατασκευής μπισκότων». Το 2021, είχε αποκλειστεί από το Twitter και είχε

δηλώσει, σε μια παρέμβαση στο Τέξας, ότι δεν είχε «τίποτα να χάσει. Αυτή θα είναι η πιο ρατσιστική, σεξιστική, αντισημιτική και αρνητική για το Ολοκαύτωμα ομιλία αυτό το Σαββατοκύριακο». Το 2022, ο Φουέντες εξυμνούσε τον Αδόλφο Χίτλερ, διασκεδάζοντας με το γεγονός ότι τα μέσα ενημέρωσης είχαν συγκρίνει τον Βλαντιμίρ Πούτιν με τον Χίτλερ, αναφωνώντας: «σαν να μην ήταν καλό πράγμα».Ο Νικ Φουέντες συμμετείχε επίσης στις συγκεντρώσεις που οδήγησαν στην επίθεση στο Καπιτώλιο. Το 2022, όταν ο Έλον Μασκ αγόρασε το Twitter, επανενεργοποίησε τον λογαριασμό αυτού του influencer, όπως και χιλιάδων άλλων με τις ίδιες ιδέες.

Στις 6 Νοεμβρίου 2024, ο Φουέντες χαιρόταν για τη νίκη του Τραμπ σε ένα βίντεο με τίτλο «Το σώμα σου, η επιλογή μου», όπου δήλωνε απευθυνόμενος στις γυναίκες: «Οι άνδρες κερδίζουν ξανά! […] Θα σας κρατήσουμε κάτω για πάντα. Δεν θα ελέγξετε ποτέ το σώμα σας!». Λίγες ημέρες αργότερα, χτύπησε μια φεμινίστρια ακτιβίστρια.

· Η αριστερά δαιμονοποιείται

Με τόσο συντριπτικά στοιχεία, θα περίμενε κανείς ότι ο Τραμπ, ο Μασκ και τα δίκτυά τους θα θεωρούνταν παγκοσμίως νεοναζί, ότι θα καταδικάζονταν, θα απομονώνονταν από τα έθνη, θα λοιδορούνταν από το Ισραήλ και από όλες τις μνημονικές δομές. Δεν συμβαίνει τίποτα από αυτά.

Οι πλουσιότεροι και ισχυρότεροι άνθρωποι στον κόσμο πήγαν στην ορκωμοσία του Τραμπ. Ο Έλον Μασκ συνεχίζει να αποθεώνεται, τα περισσότερα μέσα ενημέρωσης κατάφεραν ακόμη και να αμφισβητήσουν τον ναζιστικό χαιρετισμό του ιδιοκτήτη της Tesla.

Αντίθετα η δαιμονοποίηση ασκείται στην αριστερά, στους υποστηρικτές της Παλαιστίνης, που κατηγορούνται καθημερινά για αντισημιτισμό χωρίς την παραμικρή ένδειξη αποδείξης. Ας πάρουμε το παράδειγμα των γαλλικών μέσων ενημέρωσης: έχετε ακούσει το ένα δέκατο της δαιμονοποίησης που ασκήθηκε στον Μελανσόν σε σχέση με τον Τραμπ; Προφανώς, όχι. Είναι λιγότερο σοβαρό να αποκατασταθεί το Άουσβιτς από το να υπερασπιστείς τη Γάζα. Η κυριαρχία της αναστροφής είναι ολική, τα γεγονότα και η αλήθεια έχουν καταργηθεί.Ακόμη πιο απίστευτο, τουλάχιστον φαινομενικά, ο Τραμπ και ο Μασκ είναι οι μεγαλύτεροι σύμμαχοι του Ισραήλ. Άλλωστε, η κυβέρνηση του Νετανιάχου δεν σταματά να συγχαίρει τον νέο πρόεδρο των ΗΠΑ.

Πώς φτάσαμε ως εδώ;

Γιατί αντισημίτες, μερικές φορές ακόμη και νοσταλγοί του Χίτλερ, υποστηρίζουν το Ισραήλ; Αυτό φαίνεται τρελό, αλλά είναι πολύ απλό: η δυτική άκρα δεξιά αγαπά το Ισραήλ για τον ίδιο λόγο που μισούσε τους Εβραίους πριν από 100 χρόνια. Ο ευρωπαϊκός αντισημιτισμός έβλεπε τους Εβραίους ως «ξεριζωμένους», «κοσμοπολίτες», χωρίς κράτος, ύποπτους εκ φύσεως, αφερέγγυους και θεωρούμενους ως δυνητικά επαναστάτες, άρα αδύνατο να αφομοιωθούν.Η ίδια άκρα δεξιά είναι αυτή που λατρεύει το Ισραήλ ως ένα στρατιωτικοποιημένο, θρησκευτικό κράτος, ριζωμένο σε μια περιοχή, επεκτατικό και ρατσιστικό. Δεν υπάρχει καμία αντίφαση, ακόμη κι αν αυτό φαίνεται ακατανόητο: οι φασίστες είναι αντισημίτες για τους ίδιους λόγους που είναι φιλο-Ισραηλινοί!Κατ’επέκταση μια χώρα όπως η Ινδία, με ηγέτη τον Ναρέντρα Μόντι, μέλος του BJP, ενός εθνικιστικού και ρατσιστικού κόμματος, εμπνευσμένου από τα φασιστικά κόμματα της δεκαετίας του 1930, είναι ένας απόλυτος υποστηρικτής του Ισραήλ.Ομοίως, ο Χαβιέρ Μιλέι, ακροδεξιός πρόεδρος της Αργεντινής, φιλο-Ισραηλινός και επιθυμώντας να μεταστραφεί στον Ιουδαϊσμό, μιλά για μια “αθώα χειρονομία” σχετικά με τον Μασκ.

Γινόμαστε μάρτυρες ενος συνασπισμού εθνικιστών υπέρμαχων της λευκής υπεροχής σε όλο τον κόσμο, είτε βρίσκονται στο Ισραήλ, στην Ευρώπη ή στην Αμερική, ενωμένοι από την ίδια ορμή: να αποικίσουν, να σκοτώσουν, να εκδιώξουν, να συντρίψουν τους πιο αδύναμους.Η συμμαχία των φασιστών όλων των χωρών επιτρέπει στους δυτικούς νεοναζί να αποφύγουν τις κατηγορίες για αντισημιτισμό – παρά την κοινή λογική – αφού έχουν την υποστήριξη της ισραηλινής κυβέρνησης. Και αντίθετα αυτό επιτρέπει τη δυσφήμιση της αριστεράς και των αντιαποικιοκών, που πάντα αγωνίζονταν ενάντια σε όλες τις μορφές ρατσισμού.

Το να λες την αλήθεια φαίνεται, περισσότερο από ποτέ, επαναστατικό.